
>face
REEKS AAN ELKAAR-GESCHREVEN
VERHALEN
EN
ANDERE GESCHRIFTEN

Geen Paginanummer

REEKS AAN ELKAAR-GESCHREVEN VERHALEN EN ANDERE GESCHRIFTEN

Geen Paginanummer

Wilt u meer weten over Lars Jautze kijk op www.scylla.nu
en op http://listen.to/scyllaradio.

Eerste druk: mei 2003

Ontwerp en uitwerking kaft: Ray-Man

Geen Paginanummer

Inhoudsopgave

Titel **Paginanummer(s)**

----------------------------------DEEL II--------------------------------

Inleiding: Hoofdstuk 0

Ik ben geen schrijver, en toch schrijf ik dit. Vraag 1: waarom wil ik schrijven? Vraag 2: wat wil ik schrijven? Vraag 3: kan ik schrijven?

Om kort te gaan; ik wil schrijven, omdat ik het lekker vind, of ik kan schrijven zal gaandeweg blijken en ik wil schrijven over niets. De reden van het laatste is dat ik al jaren rapteksten schrijf over wereldleed, eigen leed, andermans leed, mijn gedachtegangen over geloof, ziekte en dood en meer van deze zware onderwerpen. Ik zal dit ongetwijfeld blijven doen, maar nu even niet, nu even niks, nu even ontspannende onzin proberen te pennen. Vergeef het mij als ik in de loop van het schrijfproces afdwaal naar mijn normale manier van schrijven (maar dan zonder rijm en metrum.)

Om lang te gaan: ik wil schrijven, omdat ik het lekker vind. Maar waarom wil ik een boek schrijven? Ik schrijf al tijden en al tijden schrijf ik vrij veel. Vooral rapteksten ontsnappen mijn penselen en toetsenbord, maar ook wel eens gedichten, verhalen en columns willen uit mijn schrijfgerei geperst worden. Omdat ik een groot deel van de geschreven rapteksten niet gebruik, en waarschijnlijk ook nooit zal gaan gebruiken – omdat ze óf niet goed genoeg zijn, óf omdat ik te weinig tijd denk te hebben om ze in te rappen, óf omdat we met zes man in de band zitten, waarvan elk persoon teksten heeft om te rappen, óf omdat ik geen zin heb om ze in een rapnummer te verwerken om welke reden dan ook – maar wel veel inspiratie verspild, of verspeeld, heb aan deze rijmende rapgeschriften vind ik het zonde om ze niet tot uiting te brengen. Nu heb ik gekozen om een kleine greep te doen in die teksten en in mijn hoofd, om naast rapteksten een boek te gaan schrijven, zodat ik me kan toeleggen op een kleiner aantal rapteksten, om ze mogelijk beter en diepgaander te schrijven dan ik deed, doordat ik de rest van mijn inspiratie op dit moment aan het uiten ben.

Wat ik wil schrijven was en is ook voor mij een vraag. Nu heb ik al een slordige 20 hoofdstukjes (deels dan wel helemaal)

geschreven (zie de latere pagina's, welke al totstandgekomen zijn voor ik begon aan het verder schrijven aan deze eerst heel erg korte inleiding) waardoor ik voor mezelf wel een idee heb gevormd wat ik denk te willen schrijven. En dat zijn veel losse hoofdstukken en stukjes over uiteenlopende onderwerpen, waardoor het geen roman zal worden; waarschijnlijk, maar een reeks korte aan elkaar-geschreven verhalen en andere geschriften, toevalligerwijs heb ik deze zin momenteel ook als titel bedacht voor dit nog af te maken product. Even enige uitleg, mijn hoofd is vaak een warboel van onderwerpen en gedachten waarvan ik vind dat ik die met anderen moet delen. Dat geschiedt vaak door vocale interactie of e-mail en brief communicatie. Maar er zijn zaken waarover ik geen contact opneem met anderen. Als deze 's nachts of 's middags of 's morgens door mijn hersensliert tollen wil ik daar toch op een of andere manier vanaf of het op z'n minst concretiseren. Deze onderwerpen ga ik nu niet opsommen, want ik heb er al een aantal beschreven en ik zal er nog veel meer beschrijven, dus als je geïnteresseerd bent, lees je het boek maar.

Of ik kan schrijven? Ja! Dat heb ik geleerd toen ik een jaar of vijf of zeven was (hou me niet vast aan deze leeftijdsindicatie, want de leeftijd kan best eens anders geweest zijn.) Of ik een boek kan schrijven? Ja! Want dat is exact waar ik nu mee bezig ben. Maar of dit boek goed geschreven zal worden door mij, dat zou ik nog niet weten en nooit weten, want meningen zijn slechts meningen.

DEEL I

Losse Kreten: Hoofdstuk 1

Man in nood. Vrouw aan de top. Hond pist tegen de schutting. De cd is uitverkocht. Het feest is te gek. Weer niets op TV. Wat een mooie schoenen. Dank voor het eten. Hier heb je 25 gulden (€ 11,34). De Cola is op. Mag ik je een nachtzoen geven? Pass me de zout alsjeblieft. God bestaat niet. Onzin verkopen is zo makkelijk nog niet. Weer over muziek praten. Dat had je nou niet moeten doen. De jury acht de verdachte niet schuldig. Ik wacht. Bedenk er zelf maar wat bij. Dit hoofdstuk is tot een goed einde gebracht.

De stijl: Hoofdstuk 2

Waarom ik op deze manier schrijf heeft te maken met een meneer die H. Brusselmans heet wiens manier van schrijven mij aanstaat. Lekker korte hoofdstukken (waarvan je er best eens wat mag overslaan), altijd weer die muziek erin verweven, en omdat muziek mijn leven is staat dat mij extreem aan. Daar komt bij dat het me te doen lijkt (met alle respect) en erg leuk lijkt om op zijn manier boeken te schrijven. Ik ga zijn stijl niet kopiëren, al zal ik wel proberen in de buurt te komen van plagiaat zonder ook maar één woord klakkeloos uit zijn oeuvre over te nemen. BUMA / STEMRA zal met dit geschrift even blij zijn als met een zeer succesvolle band die de muziekindustrie dist. Niet waar, maar wel leuk om te schrijven.

Nou zal mijn stijl wel anders zijn en worden dan die van Herman. Hij heeft namelijk meestal een lijn in zijn boeken die hij uiteenzet. Ik denk dat ik geen zin heb om dat te doen, ik zal het ongetwijfeld een keer of wat proberen (dat weet ik, want dat is nu al tweemaal gebeurd), maar ik vind korte stukken hersenspinsels herproduceren leuker om te doen. En ik weet nu al dat recensenten en leraren Nederlands dit boek niet als boek zullen betitelen, en zeker niet als literatuur, maar ja, je moet leren leven met je gebreken; toch? En hoe het genoemd of bekritiseerd zal worden is niet bepaald van belang voor het al dan niet schrijven hiervan. Mocht het onverhoopt gebeuren dat mensen dit stukje proza (misschien wel gemengd met enige poëzie, of andere rijmende tekstflarden) wel leuk gaan vinden, zal ik misschien in een later stadium van mijn leven wel meer in deze stijl gaan schrijven. Wat jij als mogelijk lezer met de jou tot nu toe geschonken informatie moet en kan doen is mij eerlijk gezegd om het even, als ik daar ene fuck om zou geven was ik wel aan een meer gestructureerd boek begonnen en niet aan losse stukken waarmee ik slechts mezelf enige zielsrust verschaf. De zinnen die je niet snapt mag je van mij gewoon één keer lezen om er vervolgens niet meer over na te denken. Zinnen niet snappen kan voorkomen, dan wel omdat je te stom bent om ze te begrijpen, en dan heeft het geen zin om je kop te barsten over datgene wat je

niet snapt, want dan snap je het de drieëntwintigste keer ook niet, geloof me. Maar het kan ook komen doordat ik die bepaalde zin zonder reden neergezet heb om jou in de war te brengen of te doen denken: 'Wat bedoelt ie daar nou mee?' Dus als je bij iedere onbegrijpelijke of schijnbaar loze zin denkt dat het laatste het geval is, hoef je het gehele boek niet bang te zijn dat je dom, stom, achterlijk of niet genoeg intellectueel bent. Zo; laten we dan maar weer eens verder gaan aan het volgende hoofdstuk (bijkomende info; de niet cursieve stukken in hoofdstuk 1 tot en met hoofdstuk 16 zijn stukken die ik impulsief en eerst geschreven heb. De wel cursieve stukken heb ik op een later tijdstip, na kort overwegen en overlezen van de hoofdstukken toegevoegd, omdat de hoofdstukken allen een beschamend nihile lengte hadden. Op deze manier heb ik ze enigszins toonbaar weten te maken. Dit is uiteraard niet de enige reden, een denkbare tweede reden is dat ik meer te vertellen had in het betreffende hoofdstuk, dan ik in de eerste instantie gedaan had).

De muziek: Hoofdstuk 3

Om even enige tekst en uitleg te geven bij mijn door muziek begeleide leven het nu volgende stukje. Omdat dit het eerste is wat velen van jullie van mij lezen lijkt mij enige duidelijkheid prettig. Ik houd van 1001 soorten muziek, dus het is makkelijker uit te leggen wat ik niet goed vind of haat, trek daar je conclusie uit. Ik houd niet van: B. Spears, K-Otic, D. Rhymz, (wijlen) Volumia, K-Ci & Jojo, A. Rieux en meer. Waar ik wel van houd mag uit de verdere hoofdstukken naar voren komen, maar ik wil wel een aantal namen alvast noemen: O.P., Scylla, Muse, T. Waits, (hed) PE, Acda en de Munnik, Boudewijn de Groot, 2Pac, Michael Jackson, Youp van 't Hek, Hans Teeuwen, dEUS, (wijlen) Guns n' Roses.

De naam van dit hoofdstukje is gezien de genoemde namen niet geheel correct..Er komen namelijk ook twee cabaretiers in voor en dat heb ik niet aangekondigd. Mijn excuses hiervoor. Omdat ik toch bezig ben met het verlengen van de hoofdstukken, zal ik direct mijn aandacht maar extra schenken aan het onderwerp muziek. Ik zal in dit boek nog veel meer bands, artiesten, cd's, nummers en cabaretiers noemen. Komende keren waarschijnlijk met meer uitleg dan in het niet cursieve deel van dit hoofdstuk. Osdorp Posse is dé band. De enige band waarmee ik me kan vereenzelvigen. Vroeger (in mijn leeftijd uitgedrukt, heel vroeger, namelijk de helft van mijn huidige levensduur geleden) waren zij voor mij de vervanging van religie, het symbool voor echtheid, de traan bij het huilen, mijn eten in tijd van honger, degenen die praten tot kunst verheven en meer. Nog steeds zijn ze dat, maar nu ik met ze samen mag werken zou de voorgaande manier van gevoel uitdrukken hielen likken zijn. Dus ik vind ze ernstig goed en heb diep respect voor hun manier van werken, hun productiviteit en hun kwaliteit. Zoals ik al schreef heb ik het voorrecht met ze samen te kunnen en mogen werken. Dit gebeurt op het podium, binnenkort op cd en hopelijk snel ook op andere gebieden van muziek. Ik mag Def P dus gewoon Pascal noemen en hem mailen of bellen als ik iets te melden heb wat ik de moeite van het vermelden waard vind. Osdorp Posse heeft

inmiddels acht groeps-cd's op z'n naam staan, Pascal al twee soloplaten, een Onderhonden-cd een cd met de Beatbusters en een cd genaamd Sprooksprekers; Eindhalte Fantoomstad, Seda heeft twee breakbeats-cd's gemaakt en voor andere cd's beats afgeleverd. Dit is voor een 12 jaar bestaande band toch een leuke prestatie. Mijlpaal wat mij betreft: Afslag Osdorp. Wat een plaat, maar Vlijmscherp en de andere 6 Osdorp Posse cd's zijn stuk voor stuk juweeltjes waar ik als fan zijnde trots op ben ze te bezitten.

Guns n' Roses; een jeugdliefde op muziekgebied die onophoudelijk voortleeft. Ook al is de liefde van hun kant verbroken (door te stoppen en een leegte achter te laten in de levens van de fans. Nu is 'Mister Rose' wel terug met een nieuwe Guns n' Roses, maar deze nieuwe versie is zo abominabel slecht dat het een zonde is geweest om hieraan te beginnen) blijft de gemaakte muziek mooi en erg mooi. Van Guns n' Roses Lies (met Patience!) tot en met Spaghetti Incident laten ze mij mooie momenten beleven tijdens het luisteren. Later meer over andere artiesten, bands en over cabaretiers, misschien in dit hoofdstuk, misschien ook niet.

Niets: Hoofdstuk 4

Dat was kort: Hoofdstuk 5

Dat zei mijn vriendin gister ook; flauw, maar leuk. ‘Dat was kort’ is een spreuk die niet overdreven vaak, maar toch nog regelmatig uitgesproken kan worden. Dat kan in verband met van alles zijn. Seks, een concert, een aflevering van een tv-serie, een cd, een plank, een verhaaltje voor het slapen gaan en het vorige hoofdstuk. Zo kan ik dus alvast beginnen met het schrijven van verhalen, over gebeurtenissen waarbij op een gegeven ogenblik iemand uit of in het verhaal gaat zeggen: ‘Dat was kort’. Nou eentje dan, en ik zal niet het seksueel getinte verhaal kiezen, dat bedenk je zelf maar (ja, ik laat veel aan je eigen verbeelding over en ik schrijf je, omdat ik vousvoyeren uit de tijd vind).
Een kort zinloos ontspannen verhaal over het vorige hoofdstuk.

Ik beslis een boek, of verhalen, of losse hoofdstukken te gaan schrijven. Dit beslis ik thuis, al lerend en luisterend naar de nieuwe cd van Incubus: Morning View. Zo’n beslissing is het beste uit te voeren op het moment dat de beslissing genomen wordt (schrijf ik); dus ik begin en dan ben ik even de draad kwijt na hoofdstuk 3. Ik had al geschreven dat ik H. Brusselmans’ stijl tracht te benaderen, en van hem heb ik onder andere onthouden dat hij in één van zijn boeken één blanco pagina symbool laat staan voor 400 geschreven en weggegooide pagina’s, die –in zijn woorden– kut waren. Als dat kan, kan je –schrijf ik– ook een leeg hoofdstuk (zoals de Raggende Mannen nummers als gas en op hun cd zetten) gebruiken om het aantal hoofdstukken wat op te hogen. Dus verwacht rustig een hoofdstuk ‘Niets 2:’ en misschien zelfs wel (om een trilogie binnen het boek compleet te maken) een ‘Niets 3:’. Ik beloof niets.
Na het hoofdstuk ’Niets: Hoofdstuk 4’ geschreven te hebben dacht ik hardop (de muziek overstemde mij toch) ‘dat was kort’. Zo is het doel van dit hoofdstuk bereikt.
P.S. Tegen jezelf praten is voor een schrijver van groot belang (schrijf ik).

‘Dat was kort: Hoofdstuk 4’ is wat mij betreft een redelijk geslaagd hoofdstuk geworden, toch zal ik trachten het enig extra inhoud te geven. Het zijn allen slechts woorden, en velen ervan

zijn zelfs slechts korte woorden. Maar deze –misschien korte– woorden maken samen een geschrift dat het lezen –misschien– wel waard is. Kort is niet per definitie kort, want over het woord kort en haar betekenis valt –misschien kort– te discussiëren. Hoe kort is kort? en hoe lang is niet kort? Is kort goed of is kort slecht, en in welke zin is kort één van beiden? Dat was kort is een korte zin (mijns inziens)bestaand uit drie korte woorden. Toch kan deze korte zin uit korte woorden bestaand een diepe en lang te bespreken zin zijn als die in een bepaalde context gebruikt wordt. Een goed voorbeeld schiet me zo snel eventjes niet te binnen. Misschien kom ik later nog wel terug in en / of op dit hoofdstuk.

….: Hoofdstuk 6

…. Als titel, ja misschien wordt het nog vager, en misschien is dit ook wel wat te veel van het vreemde. Maar is een titel van groot belang? Ik denk het wel, want als gevolg van een goede titel heeft de lezer alvast een (vaag) idee van wat er geschreven is of gaat worden in het betreffende hoofdstuk. Maar dat is voor een schrijver –schrijf ik– niet leuk, omdat die zich daar aan moet houden (van zichzelf). Een tweede reden waarom een titel niet altijd leuk is voor de auteur, is dat een lezer bij het lezen van een titel die hem of haar niet aanspreekt kan beslissen het betreffende hoofdstuk, of zelfs het gehele boek, over te slaan. En daar schrijf je toch niet voor?! Neem het hoofdstuk 'Niets: hoofdstuk 4': dat is niet voor niets geschreven en het hoofdstuk heeft niet zomaar een vervolg, dus als schrijver wil ik wel dat je die beide hoofdstukken leest. Stel: Je hebt een ex-vriendin die naar de naam Angie luistert', en omdat je nu ruzie hebt met haar mis je één van de mooiste ooit geschreven en uitgevoerde nummers in de historie van muziek. Dat is dom, dus pleit ik voor geen titels meer, maar tot ik gelijk krijg houd ik me tot zoverre aan de prozaregels dat ik per hoofdstuk een titel gebruik (indien nodig een titel als '…. :Hoofdstuk 6').

Als ik het zelf mag zeggen, en dat mag ik, want ik schrijf dit, vind ik het voorbeeld dat ik in het voorgaande stuk gebruik erg leuk en waar. Soms vind ik het moeilijk te zeggen dat ik iets van mezelf goed, leuk of meesterlijk vind, maar in sommige gevallen gaat het me erg goed af deze al dan niet misplaatste zelfverzekerdheid naar buiten te brengen. Als ik meld dat ik zo'n stukje leuk vind, betekent dat niet dat ik meteen vol ben van mezelf, want als ik de puntjes als titel eens psychologisch ga bekijken, kom ik misschien wel op een ontluisterende conclusie uit. Bijvoorbeeld dat de puntjes staan voor het feit dat ik op het moment van het verzinnen van een nieuwe titel leeg was. Het feit dat ik toch gekozen heb voor het schrijven van iets kan als reden hebben dat er in mij veel opgekropt zit wat naar buiten wil, maar wat ik niet onder woorden weet te brengen, dus doe ik het in armzalige puntjes. Maar deze puntjes kunnen ook betekenen dat

ik van mezelf geen hoge dunk heb, ik zou, als ik dat wel had, waarschijnlijk wel gewacht tot ik een betere titel (want dat had ik dan zeker van mezelf verwacht te kunnen) zou bedenken. Nu ik de puntjes heb gebruikt, geeft dat aan dat ik mezelf op dat moment niet in staat achtte een betere (zelfs überhaupt geen) titel uit mijn mouw te schudden of uit mijn middelvinger te zuigen. Stukje huiskamerpsychologie.

Hoofdstuk 7: Hoofdstuk 7

Voordeel (aan de andere kant) van een titel is, dat wanneer je eerst een titel bedenkt, je een hoofdstuk kan gaan schrijven over de titel, waardoor je het denkproces voor jezelf danig verkort. Tijdens het schrijven kijk je even omhoog; 'O ja, dat was de titel' en dan schrijf je daarover (verder). Tevens maak je menig leerling blij, doordat het samenvatten van titels nou eenmaal stukken sneller gaat dan het samenvatten van een boek.

Een extra voordeel van de manier van schrijven die ik bezig is dat het de docenten knettergek maakt (al is dat meestal niet bepaald nodig), want ze hebben geen idee wat ze moeten vragen. Neem bijvoorbeeld een boek als 'Dubbelspel' van F.M. Aarion, een pracht van een boek, maar een ramp voor je mondelinge overhoring. Omdat de docent het boek minimaal 6 keer gelezen heeft en achter elke zin een betekenis denkt te weten. Dus tijdens je mondelinge overhoring wordt je gek gevraagd over dit boek. In dit boek ben ik degene die bepaalt waar het over gaat, dus wil je weten waar het over gaat? Vraag het aan mij. En als je denkt het beter te weten dan je docent Nederlands geef ik je bij dezen een vrijbrief om als argument te zeggen: 'Maar hij schrijft in zijn boek dat ik bij voorbaat gelijk heb!', want dat heb ik bij dezen geschreven.

Over de titel 'Hoofdstuk 7: Hoofdstuk 7' valt verder verrekte weinig te schrijven, behalve dat het hoofdstuk afgelopen is.

Massagedrag: Hoofdstuk 8
Straks ga ik echt lijn brengen in de hoofdstukken; of misschien ook niet. Even iets wat me net (weer) te binnen schiet, dit in trant van deze weken (de weken na 11 september 2001). Ik word moe van het (weer) toenemende massagedrag van deze dagen. In Amerika is het nationalistische, chauvinistische gevoel van één (volk) zijn (ja, driedubbel op, maar dan weet iedereen wat ik bedoel) zeer aangesterkt door de aanslagen op de Twin Towers en het Pentagon. Niet raar, wel gevaarlijk en ergerlijk. Zie de marathon van gister (New York) als 'mooi' voorbeeld. Heel (nou ja, 1/5 van) New York loopt uit om te kijken, maar vooral om tezamen 'I love USA' te scanderen. En door de marathon door te laten gaan, 'gewoon' te gaan werken en dergelijke willen de Amerikanen aan de Taliban (die ondertussen door diezelfde Amerikanen zwaar gebombardeerd worden) laten zien dat The USA niet met zich laat sollen. Ik vind het raar dat de regering van een land niet durft te zeggen: er is iets vreselijks gebeurd en we zijn zwaar getroffen met zijn allen. Ga dan eens praten (ja; natuurlijk is dit veel te idyllisch) in plaats van simpelweg bombarderen. Maar ja massagedrag op deze schaal begint met een persoon aan de leiding die zijn baan uitvoert alsof hij zich in een slecht stripverhaal bevindt!

Dit stukje was even mijn jonge ik die naar boven kwam. Ik kan niet accepteren dat dit soort zaken zich aan de lopende band voordoet, en dat de hoogste personen maar roepen dat het allemaal zo goed gaat.

Hypocrisie; als ik mijn eigen stuk lees, moet ik denken aan het verstrekken van eten en hulp bij de heropbouw van Kabul. Ik kan geen ingewikkeld en politiek getinte statement plaatsen, omdat het te simpel is om mezelf dergelijke denkprocessen op te leggen met betrekking tot dit gebeuren. Het is, en niet ik vind, raar als je een land compleet aan gort bombardeert om vervolgens uit humanitair oogpunt (whatever that may be?!) hetzelfde land te gaan helpen! Dit is scheef, dit is bullshit, dit is onbegrijpelijk en dit is fout! Dus Amerika met je

mooie praatjes, met je grote bek, met je zogenaamde…. …. dingen: FUCK YOU!

Verder over massagedrag: winkelen is massagedrag, uitgaan is massagedrag, carnaval is de top van massagedrag, pesten is massagedrag, hooliganisme is massagedrag, Popfestivals bezoeken is massagedrag, roken is massagedrag, orgieën zijn massagedrag, bioscoopbezoek is massagedrag, oorlog is een iets hogere top van massagedrag dan carnaval, paniek omtrent legionairsziekte is massagedrag, ramptoerisme is massagedrag, toerisme op zich is massagedrag. Al deze dingen worden door veel mensen (niet zelden meerdere zaken tegelijkertijd) uitgevoerd, dus bestempel ik het als zijnde massagedrag. Of dit politiek of ethisch of wetenschappelijk correct is? Vast niet. Maar mening blijft slechts mening en de 'ís' mag daarom gelezen worden als een 'ik vind'. Gegeven: men onderwerpt zich vaak aan massagedrag, bewust of zonder erbij stil te staan. Duitsland in de jaren '30 was massagedrag, en men riep: 'Dat nooit meer!', maar waar bevinden we ons nu?

Zolang jullie geen antwoord verwachten zal ik jullie ook niet de taak opleggen mij duidelijkheid te verschaffen omtrent deze vraag.

Massagedrag heeft een uitermate negatieve betekenis, en vaak is deze terecht. Maar massagedrag kan naar mijn idee ook positief zijn. Soorten goede massagedrag hebben vaak te maken met vriendschap en liefde. Je past je aan, dat is in sommige gevallen goed. Al kan ook aanpassingsgedrag negatief uitpakken voor de zich aanpassende partij. Dus deze paar zinnen mogen luchtig gelezen en overdacht worden.

Aan de lijn: Hoofdstuk 9
Autobiografische lijn met een begin, en dat begin is vandaag - eigenlijk pas morgen - begonnen, maar nu is dat alweer vandaag. Mijn autobiografie zal ik chronologisch aanpakken, maar niet bij het begin van mijn leven. Gewoon vandaag (dus morgen) toen ik opstond en me moest haasten voor de trein van kwart over elf. Nog niet veel gebeurd, alleen in de trein gezeten, naar 't Spui gelopen en nu zit ik te schrijven bij de deur van een collegezaal waar ik straks waarschijnlijk niet eens naar binnen moet. D12 op mijn walkman, te hard dus (mede-)studenten kijken mij semi-pissig aan, maar je moet wat over hebben voor je eigen genot; toch? Straks zie ik een ex en wat ik dan ga doen? Geen flauw idee, want vrouwen zorgen op de een of andere manier altijd weer voor vage onverwachte momenten. Deze autobiografie bevalt me niet dus stop ik met hoofdstuk 9 en ga weer verder met niets, later.

De UvA: Hoofdstuk 10

Wat is dat toch, met dat studeren? Mensen kijken daar tegenaan alsof het 'ik weet niet wat' is. De status die studeren toebedeeld wordt is naar mijn idee veel te hoog ingesteld. Je hoort me niet zeggen dat studeren makkelijk is, dat vind ik het zeker niet, maar het is ook niet zo dat iedereen die aan een universiteit studeert per definitie slim is. Intelligent; misschien. Je komt zeker domme mensen tegen, de tering. En dan het idee dat mondelinge plagiaat staat voor veel weten! Je wordt er lijp van! Halve boeken van anderen oplepelen alsof ze het zelf ter plekke bedenken. Deze constatering deed ik toen ik mijn eerste maand op de universiteit beleefde. Ik vond het best grappig; het lessysteem, de docenten, de boeken (wetenschappelijk Engels) en de sfeer. Maar al gauw kwam ik erachter dat, zelfs op een relatief *gewone* universiteit als de UvA, nog steeds veel mensen het idee hebben dat studeren slechts voor de elite is. Dit is een reden om het als *gewone* jongen zijnde minder leuk te gaan vinden.

Maar nu weer wat anders, studeren en drinken. Dat lijkt af en toe wel als één woord te gelden. Beetje jammer dat drinken hetgeen nodig is om zo'n verspreide en verdeelde groep mensen met elkaar te verbinden. Drinken vind ik leuk, laat daar geen misverstand over bestaan, maar om het nou als leidraad te gebruiken voor een verbinding….liever niet.

Luisteren: Hoofdstuk 11

Ik luister naar Marilyn Manson met het nummer 'Coma White (Acoustic)' en vraag me af waarom mensen zich zo opwinden over deze muziek en deze persoon. Ja; hij schrijft en zingt over drugs en over seks en over dood en over liefde en over meer schokkende zaken. Maar ik kan toch zelden zinnen vinden die echt reden kunnen zijn om je over op te winden. Hij houdt niet van het geloof, ik ken vrij veel mensen die deze mening met hem delen, en die niet direct te horen krijgen dat ze verderfelijk, schokkend en slecht zijn. Het nummer 'Coma White (Acoustic)' gaat over: *een vrouw die koud en leeg is achter de lach, een vrouw uit een perfecte wereld, kortom een wereld van drugs. Er zijn pillen om haar te verdoven en pillen om haar dom te maken, pillen om haar iemand anders te doen zijn, maar alle drugs in de wereld zijn nog niet genoeg om haar tegen zichzelf te beschermen.* Zit naar mijn idee niet veel in om hem over aan te vallen.

Inmiddels is het een uur of wat later en luister ik weer Marilyn Manson (meer toevallig dan bewust, want ook ik heb me achter de grote meute van mp3-verslinders geschaard) en ik rook en ik drink een glas cola (niet geheel koud meer). Het is donker in mijn kamer en ik typ in plaats van dat ik schrijf. Tot nu toe heb ik het meeste eerst met pen op papier geplaatst om het vervolgens, al verbeterend, te digitaliseren. Nu heb ik het nummer 'Calling dr. Love' van Kiss, uitgevoerd door Tool in samenwerking met Rage Against The Machine op staan. Geen geweldige cover, en Rage Against The Machine is ver te zoeken, ondanks wat de naam van het mp3'tje vermeldt. Het is maandagnacht twee uur (dus exact bekeken dinsdag) na Lowlands. Ik steek de volgende sigaret op en neem nog een slok van mijn niet al te best smakende cola. Mijn vriendin is net naar huis en ik ben eigenlijk erg moe. Met Clawfinger: 'Pin Me Down' op de achtergrond ben ik bezig te beslissen of ik al naar bed zal gaan. Ik ga zo maar even lezen in 'Trilogie voor beginners' van H. Brusselmans om vrolijk in slaap te vallen. Maar eerst nog een sigaret en een glas cola. En een nieuw hoofdstuk beginnen.

Wederom laat en cola en sigaret bij de hand, wederom luister ik muziek, deze maal Guns n' Roses live in Banzai met het nummer Move to the city. Inmiddels overgegaan (en geskipped) naar Estranged, mooi, melodieus nummer over vervreemd zijn. Ditmaal geen mp3, want mijn pc heeft het druk met branden van een cd en het omzetten van de eerste helft van 8 Mile van .avi naar .mpg. Daarbij mp3 draaien zou zeker fataal zijn voor het systeem dat Windows heet. Ik luister graag muziek, zoals nu wel gebleken mag zijn. Alleen weet ik vaak niet wat op te moeten zetten. Soms wel. Dan weet ik, vaak blij als een peuter, wat ik op wil gaan zetten, ik pak de cd en zet hem heel hard aan. Dit tot ergernis van buren, ouders en meer gespuis (dit laatste is niet waar, maar het staat niet bepaald interessant als je schrijft: ik mag lekker hard muziek draaien van mijn ouders, en ook mijn buren maken er nooit een probleem van). Zoals nu, ik weet dat ik zin heb in de cd van Lateralus van Tool. Dus die ga ik pakken en heel hard draaien (dít laatste is ook niet waar, want ik ben sociaal genoeg om laat op de avond / nacht geen harde muziek te draaien. Nog een sigaret en de cola is op, maar straks ga ik wel weer nieuwe halen. Of niet. Tool staat op, en ik begin bij nummer 12, deze is kapot, slaat over en tikt. Jammer, want het nummer is mooi. Tool bevindt zich momenteel in de top 10 van mijn lievelingsbands. Zo ongelooflijk mooi, meeslepend en strak als zij hun metal (of andersoortige muziek) ten gehore weten te brengen is volgens mij een unieke prestatie.

Geen zin: Hoofdstuk 12
Geen zin om te slapen, wel om Radiohead te luisteren. Geen zin in drukte, wel in vrienden om me heen. Geen zin in een volgende sigaret, wel in een terugkeer naar Lowlands. Geen zin om te gaan werken, wel om te rappen. Geen zin in pijn in mijn buik, wel in een goed boek. Geen zin om blut te zijn, wel om naar een concert van Nirvana te gaan. Geen zin in saaie lezingen van saaie docenten, wel om een tekst te schrijven zoals ik nog nooit geschreven heb. Geen zin om me te scheren, wel om de liefde te bedrijven. Geen zin om mijn kamer op te ruimen, wel om heel hard 'Snap Out Of It' van Nicotine te draaien. Geen zin in niets, ook geen zin in alles, geen zin om dit slappe hoofdstuk terug te lezen, ook niet in ruzie, tevens geen zin in een vastlopende computer en niet in de kater van afgelopen vrijdag.

Overal cd's: Hoofdstuk 13

Door een niet te benoemen ziekte (cd-koopolisme, muziekte; vinding van 'BSE', cditry, cditus A, B en D, cdaids) heb ik het gepresteerd mijn kamer voor meer dan de spreekwoordelijke helft te vullen met cd's. Een zee van zilveren, groene en blauwe ronde schijfjes sieren mijn kleine slaapkamer bij mijn ouders thuis. Cd's in mooie hoesjes, in cd-opbergmapjes, in vreemde hoesjes, in boeken verstopt, her en der los slingerend en netjes opgestapeld in kasten (al dan niet speciaal voor dat doeleinde gefabriceerd). Niet allemaal gekocht om te beluisteren, of door een veronderstelling dat er prachtige liederen op zouden staan. Een deel slechts gekocht, omdat de hoes zo aanspreekt, doordat de titel van de cd en / of de titels van de nummers intrigeren, omdat de artiest respect afdwingt of gewoon vanwege de prijs. Dan de meeste cd's toch weer wel speciaal om te beluisteren aangeschaft. Gekopieerde cd's voor de heb, voor de muziek of voor de naam. Mp3's op cd gezet uit angst dat ze nooit meer op internet te vinden zullen zijn. Hoeveel cd's? Moeilijk; vandaag nog 400 origineel, 300 gekopieerd, 500 op mp3 en 100 met eigen muziek is het aantal volgende maand weer zeer opgelopen.

De vlaag van adrenaline die door mijn lichaam stroomt, die mijn hart een slag doet overslaan, die mijn gestel doet beven op het moment dat ik een cd gekocht, gedownload of gekopieerd heb is mooi is poëzie is pure liefde.

Hiphop, cabaret, rock, pop, metal, klassiek, soul, crossover, blues, jazz, electro, gothic, keelzangers, percussie, britpop, punk….

In eens: Hoofdstuk 14

En ineens weet je het, het leven is logisch, zoooo logisch. Dronken, jarig, sinds vanmiddag werkloos, alles is in ene zinvol (en toch ook weer niet, want zowel jarig, dronken als werkloos zijn is niet bepaald hetgeen wat ik hoog inschat). Sigaret in mijn linkerhand (al rook ik meestal rechts) en bier naast me om af en toe op te tillen, richting mond te brengen om een slok te verorberen. Ik ruik mijn zweet; gadverdamme! Maar ach ik ben alleen, dus wat zou ‘t? Wederom zo’n vraag zonder antwoord, maar wat zou dat? Laat en bier bijna op, half drie ’s nachts en sigaret ga ik doven. Dan lezen en slapen (of aftrekken, net wat eerst lukt). Dit hoofdstuk is tussengevoegd door opkomende dronkemansinspiratie. Maar dronken typen is geen simpele opgave; het aantal keren dat de backspace knop gebruikt wordt is het kwadraat van het normale aantal malen per zin. Ga Slapen! Zatte Lul!

Nog meer: Hoofdstuk 15

Ook al ben ik begonnen aan het schrijven van een langer en meer gestructureerd hoofdstuk (zie verderop in het boek), kriebelt het in mijn handen om meer onzin te noteren voor jullie. Of voor mezelf. Reden 1: het is makkelijker. Reden twee: volgens mij is het leuker lezen. Reden 3: schrijven is geen must, maar een uitlaatklep (om er maar weer eens een cliché tegenaan te gooien). Franse rap is mooi, heel vaak mooier dan Amerikaanse rap en Nederlandse rap. De kwaliteit van de muziek is anders, de taal is mooi en leent zich veel beter voor het uitdragen van emoties dan vele andere talen. Zowel agressief uitgesproken als liefdevol of triest. Bands als suprème NTM (Nigue Ta Mere), IAM, Lord Kossity en Fonky Family zijn ondergronds, maar toch krijgen ze de kans om hun muziek heel wijd te verspreiden. En ondanks het feit dat mijn Frans is blijven steken op HAVO 3 niveau ben ik verzot op de mooie Franse rap. Hierbij moet vermeld worden dat ik het Franse volk op zich geen fijne groep mensen vind. Tsigarette …..? zegt de mensen die Frankrijk eenmaal of vaker hebben bezocht genoeg. Toch is op vakantie gaan naar Frankrijk leuk

Ik heb het koud en warm en rook en drink bier (rook meer dan ik drink) en typ woorden en download liedjes van Travis en Nina Hagen en denk na over mijn band en zoek leuke cd's om te bestellen via internet en luister mp3's, veel mp3's. Ik geef jullie een kijk in mijn leven, in mijn gedachtewereld en in mijn schrijfwijze. Mijn computer is traag, of doet traag, omdat ik teveel tegelijkertijd doe. Hier kan ik niet tegen en word in een klein aantal minuten chagrijnig. Het is vrijdagavond en vroeg, te vroeg om te gaan slapen. Toch heb ik geen zin om iets te ondernemen, want ik ben moe dus ik rook en drink bier.

Informatie: Hoofdstuk 16
Veel, heel veel informatie krijgt mijn hoofd bewust te verwerken de laatste jaren. Ik weet niet wat ik met deze hoeveelheid kennis aan moet vangen. Een groot deel ervan gaat god(of Allah wat mij betreft)zijdank verloren al ver voor het goed en wel binnengedrongen is in de betreffende hersenhelft. Maar een ander deel van de informatie, waarvan het overgrote percentage nutteloos tot zeer nutteloos is, vervuilt de tweehonderd promille actieve hersencapaciteit die ik bezit. Via TV, het wereldwijde web, kranten, radio, aanplakbiljetten en geouwehoer op straat wordt ik uiteraard overspoeld met gebeurtenissen en info. Maar ook bijvoorbeeld ingrediëntteksten van allerlei producten, waarschuwingen op schoonmaakmiddelen, sms'jes en mailtjes van niet nader te benoemen personen, cijfercombinaties op rekenmachines en mijn pinpas + rekeningafschriften en gebaren die gemaakt worden in het verkeer, het openbaar vervoer (wat ik niet direct zie als verkeer, maar verbeter me gerust als je vindt dat ik daar geen gelijk in heb) en een van de 7 plaatselijke supermarkten neem ik in me op en onthoud ik voor een bepaalde of onbepaalde tijdsduur. Zoveel onzin die zin probeert te worden, zoveel gezeik over zaken die mij eigenlijk niets zeggen, zoveel waardeloze meningen en zogenoemde feiten die me geen reet interesseren, zoveel niets dat wordt vervormd tot een verondersteld iets. Maak een filter in mijn hoofd om te zeven wat er binnenkomt, laat mij zelf beslissen wat ik wel wil weten en wat niet. Geef mij de mogelijkheid tot kiezen!

Nuttige informatie is onder andere dat een bidsprinkhaanvrouwtje na de sex (ongeacht of deze vloeistofuitwisseling beviel) het hoofd van het mannetje - welke al zeer in de minderheid is op het gebied van lichaamsgrootte - afbijt en opeet. Ook nuttig om te weten is dat mensen zich zeer makkelijk kunnen overgeven aan welk massagedrag dan ook; bron: 'Het Gevoel Van de Poel', waarin meneer de Poel zich (als behoorlijk normaal persoon) laat verleiden tot het met stenen en scheldwoorden bekogelen van ME tijdens een simulatie van voetbalrellen. Ook zinvol vind ik het om te leren dat er bepaalde

stammen zijn in Zuid-Amerika die het begrip tijd nog niet ontdekt hebben en desondanks (of juist daardoor, wat ikzelf een beter te begrijpen theorie vind) een gelukkig en leuk leven leiden, al is dat leven vaak wel kort, maar dat heeft andere redenen als drugsgebruik en geweld. Het feit dat je van teveel pivo's (even laten zien dat ik een woord Slowaaks in mijn vocabulaire heb opgenomen; bier) of andere alcoholische versnaperingen gaat wankelen, eventueel braken en de volgende dag hoofdpijn, misselijkheid en je haarwortels voelt is ook een wetenschap die je verder kan brengen in je leven.

Nutteloze informatie is dat er in Ommen een nieuw fietspad is aangelegd, waardoor de minder bedeelden daar zijn gaan protesteren over de kosten van deze verbouwing. Ook vrij zinloos is het te weten dat de actrice die Janine speelt in Goede Tijden Slechte Tijden ook de ex-vrouw van Ludo speelt in dezelfde serie. Ik wil ook niet per se weten dat mensen uit mijn niet-zo-nabije omgeving (met wie ik op zich al weinig contact heb) een kind krijgen, een ongeluk hebben gehad, een zeer of minder ernstige ziekte toebedeeld hebben gekregen, heel veel, of minder of zelfs veel minder dan heel veel geld hebben of getrouwd zijn (welke vijf zaken zeer nauw met elkaar verbonden kunnen zijn, in welke volgorde of hoeveelheid dan ook). Dat ik via banners op mijn internetpagina (die ik niet heb) te zetten heel veel geld in hele korte tijd kan ontvangen kan ik ook niet bestempelen als iets wat ik wil weten. Nu zal je misschien zeggen; kijk, lees, luister en neem in je op wat je zelf wilt. Maar dat is vrijwel onmogelijk daar ik af en toe nog wel behoefte heb aan menselijk contact buiten mijn directe leefomgeving. En ik moet werken om me aan mijn cd-koopolisme te kunnen overgeven, en op mijn werk zie, spreek en hoor ik vaak veel meer dan me lief is of zou kunnen zijn. Op deze plaatsen en door deze socialiteit worden mijn hersens getergt door de dingen die ik net genoemd heb en nog veel meer, en ik kies er niet voor om deze zaken op te slaan in mijn geheugen, maar dat gebeurt. Het is een ongelukkige situatie dat ik kan leren en onthouden, en dat ook nog eens beter kan dan veel mensen die ik ken en die ik niet ken.

Geef neem leef: Hoofdstuk 17

Geef weg wat je niet nodig hebt, dus kan missen. Geef een kus aan diegene waarvan je nu denkt dat die een kus verdient (of die je wilt kussen). Geef een cadeau op onverwacht tijdstip. Geef aan dat je iets of niets wilt. Geef een lezing over iets waar je verstand van hebt. Geef een schroevendraaier aan je vader tijdens het repareren van de kast. Geef alles als je ergens je ziel in wilt leggen. Geef kinderen een lach. Geefgeefgeef. Geef een hand en geef een naam geef een geur en geef een gevoel van… geef voor het geven en geef uit eigenbelang geef gewoon geef abnormaal geef geld uit en geef niets geef fooi en geef een compliment en geef…..

Neem

en leef

Wat ik wil is wat ik niet weet: Hoofdstuk 18

Mijn streven naar lange(re) hoofdstukken heb ik nog niet weten te halen. Ik krijg iedere keer dat ik bezig ben aan een hoofdstuk weer ideeën voor een volgend (en volgend en volgend) hoofdstuk. Dus dan breek ik weer af en begin een nieuw deel, welke ik dan vervolgens ook niet naar tevredenheid afmaak. Zoals dit hoofdstuk, waar ik vol goede moed aan begon en waar ik nu al geen heil meer in zie. Dus ik rook en drink 7up tropical splash. Wat ik nu wil? Ik weet niet. Ik ben rusteloos, maar verveel me toch. Ik doe zes dingen tegelijk en toch verveel ik me, dit omdat ik alles half doe. Ik wil een onderwerp bedenken waar ik aan kan beginnen, en waarover ik het geschrevene ook afmaak; liefst in één keer. Ik ga nu dus pas verder met dit hoofdstuk na het volgende hoofdstuk alvast geschreven te hebben. Ook heb ik in de tussentijd een stuk geschreven voor mijn tweede boek, momenteel Louis genaamd, maar waarschijnlijk zal er in de loop van het verhaal nog wel het één en ander gebeuren wat de titel zal doen veranderen in bijvoorbeeld: 'De dood van Patricia', of 'Het graf is ondergezeken', of misschien wel: 'Paul is een ongelooflijke lul!'; we zullen zien. Ik weet het zelf nog niet, maar wil het wel graag weten. Maar ik ben een beterweter, die denkt het meeste wel te weten. Veel mensen storen zich hier mateloos aan, en niet zelden terecht. Maar nu mag ik schrijven wat ik wil en wat ik denk te weten, en commentaar hierop zal ik niet krijgen, of horen.

Dus de Deen deed daar de degen Dirks dij doorboren?

Ik heb de Playboy van Oktober 2002, waar Katja, in staat.

De grove vergissing: Hoofdstuk 19

En weer verder. Momenteel schrijf ik drie boeken door elkaar, waarvan ik er slechts over 1 tevreden ben (althans deels tevreden). Het blijft de vraag waarover dit boek gaat, en dat is niet een vraag die men zou moeten stellen tijdens het lezen van dit werk. Het is slechts een schrijven van mijn hand waarmee ik wil laten zien wat er omgaat in het hoofd van een jongen / man van 21 jaar, die zichzelf niet veel anders acht te zijn dan de rest van de jongens / mannen van 21 jaar. Ik geloof er heilig in dat de meeste mensen veel in hun hoofd hebben zitten wat er nooit, of slechts zeer zelden uit komt. Misschien in een dronken bui in een oeverloze discussie die dezelfde nacht nog weggedronken wordt met de overblijfselen van de alcoholische versnaperingen, maar verder zullen er niet veel diepgaande gesprekken gevoerd worden, omdat men bezig is met andere zaken dan dát. Ik wil wel graag vertellen wat er allemaal op de spreekwoordelijke enorme punt van mijn tong ligt en wat er in mijn duim opgeborgen zit, maar krijg hiervoor niet vaak de gelegenheid. Mijn rapteksten vormen één van mijn uitlaatkleppen, en gedichten, columns en verhalen een andere. Gesprekken met bepaalde personen die meegaan in mijn gedachtewereld zijn ook vaak een opluchting en een manier om mijn hersenspinsels te delen, maar een groot deel blijft opgesloten in de bunkers van mijn eigen bestaan. Nu heb ik deze uitweg gevonden voor mijn hoofdbrekers en binnenpretjes en onzinnigheden en literaire uitspattingen en nodige vrijheden in schrijven. En roken en glazen cola leegdrinken en mp3's luisteren. Het is weer nacht en veel mensen vragen mij: waarom slaap je 's nachts niet? Tsja, slapen is een beetje zonde van je tijd (vind ik). Ook al is het bij tijd en wijlen een van de lekkerste bezigheden die ik kan bedenken, maar je moet het zo in zien te delen dat je veel kan doen en af en toe heerlijk slaapt. Nu heb ik het voordeel dat vroeg opstaan meestal geen groot probleem is voor mij en dat ik 's middags wel af toe de ogen wil sluiten tijdens het luisteren van bijvoorbeeld Ayron of Eminem. 'Nooit meer slapen' is een titel die mij aanspreekt, het boek heb ik helaas nog niet gelezen (shame on me), maar het idee staat mij zeer

zekerst aan. Mijn idee is: alleen slapen wanneer een mens daar zelf zin in heeft. Maar wat dit allemaal met de grove vergissing te maken heeft? Geen idee, de titel was slechts een ingeving van woorden die ik op een rijtje gezet heb. Sorry voor de misleiding.

Niets 2: Hoofdstuk 20

Gefixt: Hoofdstuk 21

Dus hoofdstuk ‘Niets 2’ is een feit geworden. Blij mee? Ik wel! Lekker toch? Wanneer je een eigen idee ter uitvoering weet te brengen. Vorig hoofdstuk gaat over niets, maar is niet niets. Zo kan je van elk iets (ook al staat er niets) weer niets maken, maar het weer promoveren tot een iets door te vertellen dat het niets wat je geschreven hebt (wat dus wel iets is) weer iets te noemen. Gefixt daarentegen is een gemaakt woord, nog niet verschenen in De Dikke of een ander woordenboek. In het woord zitten twee talen verwerkt (en misschien ook nog wel Latijn, maar daar ben ik niet zeker van). *Ge* voor de stam van een werkwoord, plus *t* of *d* (in dit geval een *t*), achter de stam zetten is de Nederlandse manier van het maken van een voltooid verleden tijd. Fix is het Engels voor maak of regel. Samen maakt het geregeld of gemaakt, afhankelijk van de context waarin het woord geplaatst wordt. In dit geval: geregeld. Nu wordt het zoeken naar woorden om te typen, want de inspiratie vervaagt. Helaas zal er straks in bed wel weer een hoop mijn hoofd inkruipen, waardoor slapen ook deze nacht een hele klus wordt vrees ik. Maar dat risico ben ik bereid te nemen voor een klein beetje nachtrust. Nog eentje roken en nog een paar nummers luisteren, en dan…de ogen toe.

En wederom is het nacht, en ben ik te moe om veel te typen. Ben werkloos, zoek werk, maar niet te intensief. Luister Nas, drink Spa Citron en rook sigaretten. Dit schrijven handelt over niets, geeft geen bevrediging en is niet iets om een boek mee te vullen (schrijf ik) en toch schrijf ik maar verder. Een bundel met dit, een verhaal en gedichten / rijmende ander teksten zal julle misschien voor ogen komen een dezer maanden. Niet omdat ik vind dat je klaar bent voor mijn herseninhoud, niet omdat ik het per se wil delen met wie dan ook, niet omdat er een reden is om dit alles tot een boek te laten verwerken, maar omdat ik het schrijf. Ik het wil schrijven. Ik het moet schrijven. Ook al is het half twee ’s nachts en vallen mijn ogen dicht, ik ga gewoon naar mijn verhaal en schrijf daaraan verder. Jullie zullen lezen wat ik schrijf; boeiend, niet boeiend, ingewikkeld of onbegrijpelijk.
Lees. Geregeld.

Lees
af
en
toe
een
stuk
van
een
boek
of
ander
geschrift,
om
je
hersens
scherp
te
houden.

En
geef
jezelf
de
kans
om
bij
te
leren
wat
je
nog
niet
weet
of
dacht
te
weten.

Bullshit!

Loos zijn: Hoofdstuk 22

Voel me loos, voel me leeg, voel me voelen. Geen gevoel gehad als dit sinds jaren. Gelukkig heb ik het tijden lang mogen missen. Het is klote. Geen zelfmoordgevoel, of zelfs al medelijden zou te veel zijn. Maar het is een niets, waarvan iedereen wel eens kennis genomen heeft denk ik. Geen muziek kan mij momenteel opbeuren, geen goede film is genoeg. Ook een boek (hoe briljant ook) geeft mij geen genoeglijk gevoel. Slapen wil ik niet, wakker zijn is niet nuttig. Dan maar roken en koffie drinken en internetten. Maar niets doen op internet. De playboy doorkijken, fantaseren over zaken. Ja dat is lekker. Toch maar muziek, doe maar Disturbed en Coldplay. Wat afwisseling in het gehoor. Wat kan ik doen als ik geld heb? Wat kan ik doen als ik zelfverzekerd ben? Wat kan ik doen als ik de beste rapper allertijden ben? Wat kan ik doen, nu, met wie ik ben? Ik kan zijn wie ik wil, maar ook proberen te worden wie ik zou willen zijn. Of het uiteindelijk ook zal uitpakken als de fantasie die mij doet geloven is een derde, maar me daar druk om maken zal naar alle waarschijnlijkheid zeer zinloos blijken, daar men zelden datgene wordt wat in dromen op de voorgrond gezet wordt. Waarom dan toch daarover dromen(?), ondanks het feit dat het zich vaak loos laat blijken in de toekomst. Is het een uitvlucht(?), erover praten met vrienden, 'als dit … dan dat, en misschien; als … dan zou ik' en meer van dit soort niet realistische uitspraken.

Dus roken, en denken en doen, dingen doen, ja dingen doen.

Ik: Langharige werkloze vroegtijdig met zijn studie gestopte van muziek houdende net twintiger waant zich in de sixties (of seventies voor mijn part) alwaar het passend zou zijn mijn soort gedrag te vertonen. Hier, in de eerste jaren van ons tweede getelde millennium wordt het als ongepast en lui gelabeld. Haar laten groeien is al lange tijd geen baan meer, voor mij is het een serieuze zaak.

Gn td: Hoofdstuk 23

Van alle zaken in deze wereld is tijd hetgeen wat ik waarschijnlijk als één van de meest storende gebeurtenissen ervaar. Het verstrijken van tijd is een zonde en een onomkeerbaar feit. De uitvinding van het begrip tijd is de meest groteske fout die de mensheid ooit gemaakt heeft als je het mij vraagt, je vraagt het me niet eens en ik vertel het toch. Tijd gaat voorbij en de meeste tijd gaat nodeloos nutteloos ten onder. Er gebeurt het grootste percentage van de kloktikkingen niets, helemaal absoluut ongelooflijk veel niets. Men slaapt, men eet, men voert oorlog. Maar de het grootste deel van de tijd doet men niets. Zit en doet niets, staat en doet niets. Ja wel iets, uiteraard, wachten is ook iets als je het zo zou willen zien. Maar onder niets versta ik voorgaande gebeurtenissen, versta ik poepen, versta ik luisteren naar ouwehoerverhalen van familie en schoonfamilie, versta ik zitten en naar een soap kijken, versta ik van alles. Al dat niets weggedacht waren we nu op een technische hoogte die we ons niet voor kunnen stellen. In staat op een wetenschappelijk niveau te denken die ons nu doet duizelen. De verspilde minuten opgeteld brengen een cijfer welke meer nullen draagt dan het aantal waterdruppels universum-wijd. Gegeven tijd wordt weggegooid, steeds langer leven we en steeds minder wordt er daadwerkelijk gedaan. Eerder stoppen met werken, minder uur per week werken, maar is werken op zich al nuttige tijdsbesteding? Ik denk dat het grootste deel van al het uitgevoerde werk wereldwijd een excuus is om niet niets te doen (het niets dat niet werken is). De zin van het leven? Geen idee, maar ik ben ervan overtuigd dat wij met z’n allen steeds verder van de zin van het leven afwijken. Nog nooit is er zoveel gepraat, gedacht en geschreven over het zogenaamde nut van ons leven, maar juist al dat praten denken en schrijven daarover is naar mijn idee toch zeker niet de bedoeling geweest van het creëren van een diersoort die in staat is te denken over dit soort zaken.

De tijd is de tijd die de tijd was en die ooit tijd is geweest. De tijd blijft bij de tijd doordat de tijd tijd was, is en ooit is geweest. Deze tijden zijn tijdig tijd geworden, slechts door de tijd

weer een halt toe te roepen, zodat de tijd verlèden tijd is geworden in bijna geen tijd. De tijd heeft grip op de tijd door tijd te zijn en tijd te blijven en tijd te zijn geweest. Geef tijd nooit de tijd om de tijd te keren tot een tekort aan tijd ontstaat in de momentele tijd. De tijd is kut, en de tijd is kostbaar, de tijd verliest het nooit meer, de tijd overleeft en overwint het dier en de mens. De tijd des tijds zal tijdens de tijd der tijden tijd blijven en meer tijd groeit. Doordat de tijd verstrijkt zal de tijd nooit minder worden. Tijd is tijd tijd was tijd tijd is ooit tijd geweest en tijd zal blijvend tijd blijven.

Deze semi-poëtische uiting van één van mijn hoofdbrekers is gewoon een tussenstukje dat jou als lezer weer wat tijd zal kosten om te lezen. Misschien verspilde tijd, maar misschien juist een nuttige besteding ervan. Ik weet niet, het schrijven beschouw ik als zinnig, ik houd mezelf bezig (slapen is ook een optie, maar schrijven is 's nachts een betere tijdsbesteding - zeg ik -). Mensen die zeggen dat ze geen tijd hebben, snappen het niet! Freek - die vertelt dat iets zegt: 'Ik heb alle tijd'. En een ander iets reageert met: 'Ooh heb jij die'? - snapt het wel! Tijd is niet iets dat je hebt, of niet hebt. Tijd is een abtracte weergeving van je levensloop. Van begin tot eind. Dus geen tijd hebben betekent zo gezien dat je dood bent (al heb je volgens sommigen dan juist echt alle tijd, maar deze discussie ben ik niet van plan op dit uur (tijd) van de nacht te gaan weerspiegelen in dit geschrift). Tijd heb ik nodig om 6 cd's van The Smashing Pumpkins, Soul Asylum, Arthur Umbgrove en Merz te beluisteren. Deze tijd gun ik mijzelf slechts deels, daar ik enige slaap nodig denk te hebben deze nacht. Nog een shaggie, en een cola met Spa Citron en een nieuw hoofdstuk.

Ik lig op bed, mijn afstandsbediening op mijn neus, luister Acda en de Munnik – Hier zijn. Vraag me niet waarom ik besluit weer te gaan schrijven, maar om half drie 's nachts ben ik opgestaan om dit te typen. Dus de afstandsbediening van de neus verwijderd, computer opgestart, en gaan typen. Geluid in huis, mensen zijn wakker. Wat doen mensen wakker rond deze tijd? Wat doe ik wakker op dit uur? Het is een dinsdagochtend en ik

heb de titels van de cd die aanstaat via internet op mijn winamp-scherm gezet. Niet nuttig, maar even iets tussendoor. Het slapen wilde mij niet lukken. Niet met cabaret als slaaplied, niet met De kus in de nacht van Herman als ogensluiter. Ook muziek wilde mij niet naar dromen leiden. Geen directe gedachten, slechts flarden van ideeën en wetenschap cirkelden rond. Rusteloos beslissend; eten of typen, ogen dicht of open, muziek of cabaret, aankleden of niet…ik vind deze nachten moeilijk. De beslissing van het opstaan genomen en heb alweer spijt. Nu lijk ik weer moe, straks (of zo) ga ik weer proberen de slaap (Asian Dub Foundation is best leuke muziek) te vatten en dan zullen mijn ogen waarschijnlijk wederom weigeren gesloten te blijven. De cd-rom suist, dat irriteert. Ik ga slapen. Na ‘als je me morgen ziet’, ja dan ga ik slapen en denk aan mijn lief, en mijn vrienden. Dan is het goed, dan is het juist.

Column: Hoofdstuk 24

Wij zijn niet echt. Wij zijn geen hiphop. Wij zijn niet hardcore.

Denken wij nog steeds in termen van demo-band, beginnende (na 6 jaar) band, en semi-professionele band, wordt ons nu al verteld wat we allemaal niet zijn. Waar komt de drang vandaan te denken ons te moeten vertellen wat jij vindt dat wij zijn (in dit geval niet zijn)? Ik ga al sinds jaar en dag uit van het principe dat men luistert naar datgene wat hij of zij goede, mooie, leuke, lekkere of aangename muziek vindt. En naar die bands en artiesten die één of meer van deze zelfde eigenschappen herbergen voor de betreffende persoon. Dit geldt schijnbaar niet voor iedere persoon. Er schijnen mensen op zoek te gaan naar iets dat ze niet goed vinden, nemen de tijd en moeite om ernaar te luisteren, het te analyseren, een emailadres of internetsite te zoeken van deze band / artiest en daar te vermelden wat er allemaal niet goed is aan wat er door hen, hem of haar gemaakt wordt. Niet zelden onder een schuilnaam en zonder enige informatie waarmee je zou kunnen achterhalen wie het is, zodat je eventueel een (leuke) discussie aan zou kunnen gaan met die persoon. Het schrijven van deze personen wekt zowel hilariteit als frustratie op. Waarom een band of artiest, die hard werkt voor datgene waar hij, zij of zij achterstaat / achterstaan een steek onder de riem geven? Het niet mooi vinden, ala. Melden dat je het niet goed vindt ala, vertellen waarom je het niet goed vindt ala, maar doorzeuren, loze argumenten geven, meningen als feiten weergeven de band of artiest in het hart raken, dat is nutteloos en oneerlijk. Maar genoeg gezeverd (is dat een woord? Ach wat kan ‘t schelen?). Laat ze gaan! Zeg ik tegen mezelf. Jij weet beter! Zeg ik tegen mezelf. Nu slapen (hè, dat zei ik vorig hoofdstuk al, maar ik heb gesmokkeld en heb nog aan dit hoofdstuk doorgeschreven, alleen om langer wakker te blijven). Ja de ogen gaan het begeven (beeldscherm in het donker werkt), dus ik zeg goedenacht(rust toegewenst) en ga door.

Leven is leren is lachen en liefhebben: Hoofdstuk 25
Bauchklang is een band die met de mond de muziek produceert waar dan weer overheen gezongen en gerapt wordt. Damn, dat is goed! Dat is leven. Something Corporate speelt poprock, waarbij de zanger / pianist aan het eind van de show zijn piano gebruikt om zijn slippers op af te vegen en als stoel. Mooie ingehouden pianomuziek met een goede stem en lekkere rockgitaren eronder. Dat is leven. Ik zit met een vriend thuis, biertje, sigaret (goed idee!) en nog maar een biertje. We lachen over sex-verhalen en een slappe tv-serie. Nog maar een biertje, een sigaret en we lachen om onszelf en ons aangeschoten zijn. We lachen om oude tijden. Nog een biertje, een sigaret, een frikadel. Lachen om…alles. Dat is leven. Naar een show van Lebbis (Hans Sibbel), vooraan zitten, luisteren en lachen. Na de show napraten over de show en lachen. Biertje drinken en sigaretje roken en praten, in de trein napraten over de show, over de grappen en over de zwartgalligheid. Lachen. Dat is leven.

Ik leer door de krant te lezen en het nieuws te kijken. Door te praten met vrienden en vriendin. Over werk, school, liefde, vriendschap en meer. Het leven bespreken is leren. Ik leer door tv te kijken, Andere tijden, Het gevoel van de Poel, National Geographic Channel, Discovery Europe en meer. Ik leer door boeken te lezen. Studieboeken, romans, literatuur, geschriften over planetologie en het leven. Leren is lezen, praten, luisteren, denken en leven.

Dat is leven.

Het heerlijke van mensen mogen. De mensen aan wie je kan laten weten dat je van ze houdt en ze liefhebt zijn een zegen. Zij geven enige zin en reden aan ademhaling in het algemeen en in het bijzonder. Is Leven.

Mafkees: Hoofdstuk 26

Wat zou ik doen als ik gek was? Hoe zou het zijn? Ben ik al gek? Ben ik normaal. Wat is wie en wie is gek? Ik zou gek kunnen zijn, maar slechts parttime, voor voortdurende waanzin ben ik niet sterk genoeg (of juist te rationeel). Was ik gek geweest of gek geworden was dat door stilte (in mijn kop en kamer) gebeurd. Was ik gek, dan had men over mij misschien gezegd dat ik geniaal was, briljant want alle genies zijn gek (of in ieder geval een beetje). Was ik gek, was dit boek af (althans misschien dan toch), en was het leesbaar voor die, die zelf mijn niet-normaal zijn konden volgen. Recensenten zouden uiteenlopende kritieken uiten, van geweldig, pakkend en literaire topprestatie tot achterlijk, niets (of helemaal niets) en zonde van de tijd. Was ik gek dan was ik mezelf, waar ik me ook bevond. Had ik geen reden tot aanpassing, geen mogelijkheid tot meegaand zijn en geen kans op overgeving aan massagedrag. Gek zijn lijkt mij zo gek nog niet, als het zo zou zijn als ik beschrijf.

Weer een keuze maken. Tussen Soundbombing II en Mobb Deep. Tussen Oasis en Therapy?. Tussen II-Zwaard en Junky XL. Tussen Herman Finkers en NUHR. Tussen Radiohead en…. Niets. Wat een gek!   Computer of TV? Serie, film of talkshow? Een boek of muziektijdschrift (of misschien National Geographic of de Kijk)? Schrijven aan een boek, raptekst of niet? Downloaden of bestellen, CD, video, DVD, boek? Bellen of sms'en of mailen of langsgaan of schrijven? Zoeken naar een studie een baan, beide? Pauze nemen, doorgaan? Gek zijn, normaal zijn, waanzin gekte saaiheid sleur maffe zinsneden?

Gekte! en

Eten

Skinnydippen: Hoofdstuk 27
Wat een titel weer hè? Krijg je in melige buien als ik vanavond. Vanmorgen zo heerlijk chagrijnig geweest dat ik voor de komende tijd de niet-vrolijke gedachten weer uit mijn hoofd verbannen heb. Vanmiddag zat ik tussen vrolijk en niet zo heel erg vrolijk in en vanavond was het hek van de spreekwoordelijke dam. Ik moest overal om lachen en bleef grappig uit de hoek komen (althans dat vonden mijn vader en ik). Waar dat skinnydippen vandaan kwam. Dat soort zaken staat in je hoofd geprent, en die komen boven op de meest vreemde momenten. Ik heb nog nooit skinny gedipt (behalve als je in bad gaan, en in de sauna in een al dan niet verwarmd zwembad zwemmen meerekent), ik heb nog nooit mensen zien skinnydippen en ik heb ook geen speciale band met skinnydippen. Ik weet niet eens of ik het wel goed gespeld heb. Toch als titel gekozen door mijn misschien wel ietwat overmatige joligheid (doet me denken aan een oud dichtverhaal van mij, 'Jolige Jofele Yup' ofzo genaamd. Maar daarover later misschien wel meer. Ik denk dat ik dat verhaal maar opneem in dit boek als hoofdstuk 48 en 49.) van dit moment.

Vanmiddag maar weer cd's gekocht. De nieuwe van Linkin' Park, een van The Golden Palomino's (ja dat is echt een band) en een van Spitball. Was weer een leuke middagbesteding. The Golden Palomino's vertellen verhalen over duistere muziek. Rock, elektronische geluiden en meer. Erg rustgevend, maar wel weer diepgaand dus luistervoer voor de rustigere momenten van het leven en der dagen. Linkin' Park….nee sorry ik heb even geen zin meer om de analist en of recensent uit te hangen. Nu maar gewoon luisteren voor het mooie van muziek. Had ik al vermeld dat ik dit hoofdstuk / stuk op een laptop zit te typen? Nee, dat wist ik al, maar het voegt weer een zin toe aan het boek of de bundel van geschriften. Leuke dingen, laptops, ik vond het niks (net als mobiele telefoons) tot ik er een mocht gebruiken. Natuurlijk is het decadentie tot de top, en overbodige luxe welke uit principieel oogpunt geweerd dient te worden, maar het is wel leuk om er op

te werken (of schrijven, wat goddank –nog– geen werk is voor mij).

Ik heb even gezocht en het verhaaltje waar ik eerder naar refereerde heet: ‘Holle Bolle Bobo en het verhaal over hoe hij zijn kinderen eenzaam en alleen achterliet:’ een van de figuren die erin voorkomt heet ‘Jolige Jofele Jup’ (dus zelfs de naam had ik niet goed). Om mezelf niet te laten vergeten dat ik het op zou nemen in dit boek, en om jullie net langer in spanning te houden volgen hier hoofdstuk 48 en misschien 49.

P.S. Dat ik jullie schrijf is misschien een beetje erg optimistisch, want als meer dan 1 persoon de moeite zal nemen dit te lezen zou dat een hele eer zijn voor mij. Maar dit terzijde.

Holle Bolle Bobo en het verhaal over hoe hij zijn kinderen eenzaam en alleen achterliet: Hoofdstuk 48

Holle Bolle Bobo moest met zijn kinderen op stap,
maar vond z'n kroost hinderlijk en dacht als ik ze nou eens vergat, Holle Bolle Bobo dacht wat kinderlijk: vergeet ze na de zondagse wandeling, geen kinderlijk te verbergen en ze behoeven geen speciale behandeling. Tricky Trien Evelien en Lachende Lange Jan van 12 en 14 jaren oud, waren zijn dochter en zoon en tevens zijn allergrootste fout.

Holle Bolle Bobo belde Jolige Jofele Jup om hem te vragen, de lasten en de schuld van dit alles met hem mee te helpen dragen. Jolige Jofele Jup was, zo moet je weten, de vriend, dus partner van Holle Bolle Bobo, en van hem bezeten. Zo gingen ze samen bedenken hoe dit alles uit te moeten voeren, dit evil tweetal beraadde zich lang over hun te komen toeren. Gewoon maar ergens droppen die twee, nee das een optie van likmevessie, ze spelen nog met poppen, en eten droppies in een sessie. Dus wat staat ze dan te doen? Om de kids te doen verdwijnen? Ze aan de lijn doen en ze een tijd weg laten kwijnen, geen eten behalve water en droog brood in het glas en op het bord, af en toe als toetje en verassing een bak met pap van gort.

Zo een maand of wat geleefd, en rustig dat ze werden van dat dieet, maar een last voor Holle Bolle Bobo bleven ze, dus wat hij toen deed, was een nieuw plan bedenken met hulp van Jolige Jofele Jup, denken schrijven praten en na een week beraden gingen ze hup, op weg naar de stad en gaven de twee een zak met guldens mee. Ga maar naar de winkel en tot straks, tabee. Achtergelaten in de stad, die kinderen die niets wisten, maar Tricky Trien Evelien en Lachende Lange Jan laten zich misschien niet zomaar kisten. In de hoop dat het kroost zich dood zou eten aan ingeslagen snoep, gingen Holle Bolle Bobo en Jolige Jofele Jup naar huis en zaten op de stoep.

Ze praatten honderduit en lachten om hun gedane daad, daar zijn we vanaf, o god hoe ik die kinderen toch haat! Dit zei Holle Bolle Bobo lachend en ze namen nog een glas, daarna naar bed om het verder te vieren in hun sas. Diep treurend en

teleurgesteld begaven Tricky Trien Evelien en Lachende Lange Jan zich op onbegane plekken, slapend onder bruggen en zich metend aan junks en gekken. Eenzaam met z'n tweetjes, maar het geld goed gebruikend, dus het verhaal is nog niet ten einde, Holle Bolle Bobo en Jolige Jofele Jup kunnen beter onderduiken.

Revanche van Tricky Trien Evelien en Lachende Lange Jan:
Hoofdstuk 49

Na een maand of drie hadden Tricky Trien Evelien en Lachende Lange Jan een plan gevat, om hun vader en zijn partner te kwellen, dus gingen ze op pad. Richting hun ouderlijk huis, waarvan ze alleen het adres bezaten, liftend en met de bus, een taxi als laatste redmiddel en maar praten. Hoe het te doen, hoe pakken we het aan? Lachende Lange Jan had een en ander voorbereidend werk gedaan. Wat geld gespaard via beleggen van de meegekregen gelden, gekeken naar The A-team en strips gelezen van zijn grootste helden. Ideeën gemengd en verbeterd, en voorbereidingen getroffen, het een en ander ingeslagen als vliegtickets verdovende stoffen. Holle Bolle Bobo en Jolige Jofele Jup overvallen in hun dromenland, ether op hun smoelwerk gedrukt en het huis ging in de brand. Een spuit met spul in hun arm gedaan en op weg naar het vliegveld gegaan, met witte pakken aan, zodat de douane ze niet zozeer zag staan. Een vliegtuig in, richting de Samoemwoestijn ver van hier, tijdens de vlucht hadden Tricky Trien Evelien en Lachende Lange Jan heel veel vertier. Ze namen ze aldaar mee op kamelen met een goede gids, ver de woestijn in, waar je niets kon zien door de dichte zandmist, die er hing, en waardoor de dorst nog hoger dan gewoon opliep, en het enige dat Tricky Trien Evelien en Lachende Lange Jan ze gaven was zout water en een zware griep. Dat laatste door een vaccin in te spuiten en dat eerste in een grote ton, Holle Bolle Bobo en Jolige Jofele Jup werden weer bij zinnen gebracht, en nu maar vliegen en kijken: wat een pracht. Zie die twee spartelen en zich klote voelen hier in het zand, ze kunnen geen kant op, en komen zeker nooit weg uit dit land. Na een week zijn Tricky Trien Evelien en Lachende Lange Jan teruggekeerd, om te kijken of Holle Bolle Bobo en Jolige Jofele Jup nu iets hadden geleerd. Uiteraard hadden deze twee het feest niet overleefd, al was het niet, door de woestijnbewoners die ze gevonden hebben, en zo krijgt dit lied, een merkwaardig einde in de vorm van een ietwat overdreven positieve, ze herenigden zich met elkaar en zworen elkander eeuwige liefde. Ze vergaven elkaar

al het gebeurde en begonnen een heel nieuw leven, van zo'n einde aan een verhaal gaat het papier toch bijna zweven? Holle Bolle Bobo, Jolige Jofele Jup, Tricky Trien Evelien en Lachende Lange Jan, waren nu o zo gelukkig en leefden samen vreselijk lang.

(Nee hoor; Holle Bolle Bobo en Jolige Jofele Jup stierven in de woestijn een gruwelijke dood, maar ook Tricky Trien Evelien en Lachende Lange Jan gingen ver in het rood. Hen was geen geluk gegund, ze zouden creperen als gevolg van hun schuld, ze konden het niet verdragen, en dat is eigen schuld dikke bult.)

Kies zelf het einde waarvan jij de meeste leesbevrediging krijgt.

Een doos lucifers om de nacht mee door te komen: Hoofdstuk 28
Ik kom thuis, van een feestje, om een uur of half drie; althans, dat geloof ik. De klok is niet goed zichtbaar (ofwel mijn ogen willen zich niet geheel openen door de overvloed aan drank en het tekort aan slaap van de afgelopen jaren). Ik wil nog wel wat wakker blijven, maar met drank in het lichaam is er het een en ander nodig voor het veilig doorkomen van de nacht zonder slaap. Ik moet vet eten hebben, chips, patat, frikadellen of een gebakken ei, het is mij om het even. En snacks als olijven en chocoladerepen en drop. Een boel water en wat biertjes om af te tanken. Ik wil ook muziek horen, veel verschillende soorten muziek, dus ik tracht de cd-wisselaar op mijn kamer te programmeren. Maar dat blijkt een behoorlijk ingewikkelde klus. Dan maar mp3's, hoo, oeps daar vielen een stapel cd's en mijn glas water op de vloer aan diggelen. Komt morgen wel weer. Ik hoor The Cult en ik zie dat ik Luniz heb staan in mijn mp3-lijst. Ook Acda en de Munnik en Radiohead en Sinch en Underworld en Basement Jaxx en meer. Ik heb afleiding nodig naast de muziek en het eten. Dus ik zet de tv aan (of een film op mijn computer of een tv-serie (of ander programma)-aflevering op de pc. Tegenwoordig allemaal direct af te spelen vanaf het internet. Ik moet ook roken, veel roken, sigaretten, shag, sigaren het maakt mij niet uit. Maar deze keer werd zo bijzonder door het gemis van een aansteker. Paniek overviel mijn hoofd en denken, mijn handen en benen (trillen en beven). Ik ga zoeken, maar eerst in mijn kamer, want de trap is een hindernis en een horde. Ik vind niets. Geen vuur. Wel sigaretten, maar geen vuur. Toch maar naar beneden, zoeken. Op de tafel, niets, in de keuken. Donkerte doet mijn ogen dichtvallen. Nu weer open. Ik voel, ik probeer vorm van geen vorm te onderscheiden. Ik vind lucifers! Gevonden, eureka! En roken. Een, twee en drie sigaretten na elkaar. Geluk is hetgeen dat mij vervult. Tot de ochtend, en dan…

Het boek bijna ten einde: Hoofdstuk 29

Ik vind dat dit boek wel bijna af is. Een hoofdstuk of 30 is voor een eerste keer een boek schrijven naar mijn idee een aardige prestatie. Al zeg ik het zelf. Ik ben nu bezig met bedenken hoe ik het boek vorm zal gaan (laten) geven. Ik heb al gekozen er geen A4 formaat van te maken. Het formaat wat het wel gaat worden weet ik nog niet, maar daar hebben jullie geen last van als het boek in handen is gekomen bij de lezers. Ramon heb ik gevraagd een kaft te maken, omdat hij kan tekenen en ontwerpen en ik niet. Nu heb ik gezegd dat het boek bijna af is, maar nee hoor er komt nog een deel twee (of II). Dit is een kort verhaal over Louis. Die plak ik hier gewoon achter. Dan nog een nawoord (misschien) en wie weet nog wel een extraatje. Nu ben ik even zonder inspiratie. Dus dit loze hoofdstukje even afkappen. Misschien later meer.

Volwassen mensen zijn een zonde: Hoofdstuk 30

Vandaag heb ik besloten dat volwassen zijn niet iets is om naar uit te kijken. Het leven eindigt als je denkt volwassen te zijn, of als je probeert volwassen te zijn. Chagrijnig, rekening houdend met ieder ander, kopzorgen als hypotheek, lening, je kinderen, schimmel op de kozijnen, wat moeten we vanavond eten en meer bederven je bestaan. Kijk in het winkelcentrum en in de stad, en in ieder dorp. De lange gezichten, de stereotype ouders, de mensen die vinden dat ieder ander voor hen opzij moet gaan. Je wordt er (bijna) zelf chagrijnig van!

Het begint, denk ik en schrijf ik, bij het feit dat met elkaar samenlevende mensen niet hetzelfde zijn en hetzelfde willen. Dat gaat goed, in het begin, want dan zeggen ze tegen elkaar en zichzelf: laten we elkaar de ruimte geven die we nodig hebben. En we doen vanavond wel wat jij wilt, dan gaan we volgende week naar mijn ouders, goed? Dan de kinderen, de een wil ze zo opvoeden en de ander zus.Ook dat werkt wel eventjes, totdat kroost zelf een mening krijgt en naar één van de twee ouders toetrekt, meestal naar degene waarvan ze meer mogen dan van de ander. Dan is er een extra scheur toegebracht in de relatie. Nog meer om over op elkaar te kankeren. Je werk bevalt niet, of is teveel sleur geworden, je ziet in dat het niet meer beter zal worden tot je dood, je krijgt kwaaltjes, je vrienden hebben het veel leuker dan jij, je geld raakt op….noem het allemaal maar op.

En uiteraard neemt iedereen als ie jong is het besluit: Ik word nooit volwassen! Ik ga me niet gedragen als die ouders van mij (of jou). Ik blijf vrij. Dan word je in de twintig, je neemt een baan aan, je hebt geld. Je hebt een vaste relatie, met alle beperkingen van dien. Je komt in een volkswijk te wonen, waar men op je let, en ook op kantoor zijn ze op de hoogte van alle ins en outs van je leven (met name je liefdes en seksleven). De niet door mij opgesomde levensvervullingen kun je zelf invullen. Ik heb een aanzet gegeven waarvan je waarschijnlijk niet al te vrolijk geworden bent. Wie weet denk je zelf anders over het oud worden, dat mag je dan bij invullen op de onderstaande witregels. Of niet.

DEEL II

Misschien toch anders: Hoofdstuk 1 in deel II

Ik ga schrijven en begin bij een persoon. Ik neem jullie misschien de gehele rit mee, dus zowel het schrijven van het boek en het verhaal wat nog moet ontstaan zul je dan moeten verorberen. Misschien raak ik wel zo in het boek verstrengeld (dit schrijf ik nadat ik al een deel van het verhaal geschreven heb) dat ik het vertellen wát ik ga schrijven wel vergeet. Dan valt het allemaal reuze mee met het lezen, slechts het verhaal vormt dan het leesvoer. Moeten is een zeer rekbaar begrip (maar stel dat je docent Nederlands er vragen over gaat stellen). De hoofdpersoon van mijn boek blijft een mannelijk figuur, omdat dit mijn eerste serieuze poging is tot het schrijven van een volwaardig boek ga ik me niet proberen te verplaatsen in een vrouw. Zijn naam zal Louis zijn en hij is nu 28 jaar. Louis is werkzaam bij een klein bedrijfje dat Beterbedacht heet. Hier bedenken ze dingen. Bijvoorbeeld reclamespreuken, titels voor boeken en artikels en hoe je het beste het logo van je bedrijf op een enveloppe kan plaatsen. Hij vindt het werk hier leuk, want het is gezellig, het betaalt goed en hij kan, het kleine beetje, creativiteit dat ie bezit erin kwijt.

Nu moet ik bedenken of Louis een vriendin heeft, een vrouw, een vriend, een echtgenoot of dat hij vrijgezel is. Ook kan hij een man zijn met een partner die vreemdgaat. Hij is een vrijgezelle man, beslis ik nu, met een oogje op een vrouwelijke collega, en een oog op iedere andere mooie vrouw die hij kent en die hij niet kent. Dus een vrij wanhopig en oversekst type (zoals veel van zijn geslachtsgenoten). De vrouw die hij in het bijzonder verafgoodt heet Patricia, wat hij eerlijk gezegd een naam vindt waar men het beste maar zijn of haar fecaliën op kan laten vallen. Maar de vrouw die bij deze naam hoort is in dit geval wel erg aangenaam te noemen, zowel uiterlijk als in de omgang met mannen evengoed als met vrouwen.

De ochtend van 28 september staat Louis om 7 uur op, ook al hoeft hij pas om 10 uur op zijn werk te verschijnen. De reden van deze vroege actie is dat hij misschien Patricia tegen gaat komen op het station. Dan zou hij haar graag mee uitvragen,

(of terplekke nemen). Zij zit in de trein die om tien over acht het station van Amsterdam Sloterdijk passeert, praktisch voor de deur van Louis' woning. Daar stapt ze over op de tram, dit is voor Louis vrij stupide, omdat hij de afstand naar zijn werk met gemak kan fietsen. En als hij haar ziet op het station vraagt hij haar niet mee uit, en hij bespringt haar evenmin. Hij zegt 'Hoi Patricia, hoe is het?' Zij reageert met 'hoi, uuh hoe heet je ook alweer'? 'Louis': zegt Louis en pakt een fiets uit de stalling om naar Beterbedacht te gaan. Daar gaat hij in de kantine zitten waar hij vijf mokken koffie drinkt en 5 sigaretten rookt nog voor de klok 10 uur aangeeft. Hij leest de voorpagina van het NRC Handelsblad en denkt aan Patricia, en hoopt in de *krant* gespreksstof te ontdekken, maar er staat niets wat hem op deze morgen grijpt. Het is allemaal een waas voor hem, hij rookt nog een sigaret. Het is tien over 10, maar hij heeft geen zin om dingen te bedenken voor andere mensen -die net als hij nu- geen inspiratie hebben voor een pakkende slogan, titel of anderszins. En hierna nog een sigaret en een kop koffie die hij koud laat worden om vervolgens de mok leeg te gooien in de plantenbak en dan een nieuwe in te schenken. 'Nu is het verdomme pas half elf!' zegt Louis boos tegen zichzelf, hij had gehoopt dat het bijna pauze was. Want als hij pauze heeft is Patricia daar ook en dan kan hij aan haar denken terwijl hij naar haar kijkt.

(Moet ik godverdomme toch nog werken deze ochtend, want daar komt de baas; die lul)! 'Ik was even een slokje water drinken meneer, ik was net weer onderweg naar mijn bureau.' Zijn antwoordapparaat had deze ochtend alweer 6 berichten opgenomen, 3 van oude klanten, 1 van een nieuwe potentiële klant en 2 van een wijf waarmee hij geslapen had dat weekend, en in zijn stomme dronkenschap had hij haar verteld waar hij zijn werk tot uitvoering bracht. (Shit; wissen die trut)! De nieuwe potentiële klant belt hij op; voicemail. 'Hier spreekt Louis van Beterbedacht, u wilde mij verzoeken een mooie, goeie en pakkende slogan te bedenken voor een reclameadvertentie aangaande uw eigen nieuwe bedrijfje? Komt u gerust langs deze middag om veertien uur om mij eens haarfijn uit te leg'…piep

deze voicemail inbox is momenteel vol, belt u later nog eens terug. ……………...'Ja dat zal helemaal wat worden! Moet ik dat mens terugbellen, omdat ik haar al eens teruggebeld heb, over een of ander kloterig naaigoederenwinkeltje dat binnen 2 maanden failliet zal zijn, omdat niemand naaigoederen wil hebben -en zeker niet uit haar winkeltje- in zijn, haar of hun huis! Sodemieter toch allemaal op met jullie gezeik! Bedenk zelf eens iets en val mij niet lastig met jullie onkunde op het gebied van het verzinnen van een achterlijk zinnetje om jezelf beter te presenteren;, de enige die ik daadwerkelijk presenteer, ben ikzelf! Keer op keer onder keer (wat Louis zelf een heel aardige vondst vindt), maar jullie zien dat niet, achterlijke Beterbedacht-klanten!' Deze woede-uitbarsting had Louis aan voelen komen, dus hij was, alvorens zijn gedachten vrijspel te geven uit zijn mond te vliegen, alvast naar het toilet op de zesde verdieping gegaan, omdat hij wist dat daar rond deze tijd al pauze gehouden werd. (Iets zit me dwars, anders had ik deze onzinnige, oneerlijke en onredelijke boosheid nooit zo geuit. Het zal wel liefde zijn), dat is een hele opluchting, want dat is een excuus voor veel.

Teruggekomen op de werkvloer staat daar Patricia. 'Wat zie je er bezweet uit Louis'; ze weet mijn naam! 'Is er iets met je?' 'Nee ik heb het alleen erg warm, druk aan het beterbedenken geweest', ze lacht wel lichtjes, maar de woordgrap is niet leuk. Is dat wel of geen goed teken? 'Ik ga weer aan het werk hoor Patricia, zie ik je in de pauze?' 'Ja dat is goed, werkze.' ´Jij ook.' Hij vind dat dit gesprek redelijk verliep. (Misschien ligt ze deze week nog in mijn bed, nee waarschijnlijk toch niet). In de pauze praat ze met die slappe zak van een Paul, halve yup met het gevoel voor humor van een ex-nsb'er die met schaken steevast verslagen wordt door een zigeuner. Ze lacht om al zijn grappen, (geef me een bijl en… fuck, ze kijkt. Zwaaien, nee mietje, shit al gedaan). Ze zwaait wel terug, maar komt niet deze kant op. Nog een sigaret, ze rookt niet, misschien is dat wel haar reden om niet hierheen te komen. (Val dan maar dood, ik stop niet met roken voor een droge doos die anti nicotine-inhalatie is! Genoeg niet zo erg droge dozen die wel weten wat leven is). Die dag weinig

bedacht aan zinnen, of in ieder geval niet veel goeds. Hij zal volgende week wel op gesprek moeten bij zijn chef, want de laatste weken is het niet veel soeps geweest met Louis' bedenksels. Een aantal klanten waarvoor hij werkt hebben al gebeld om te klagen over de armzalige bedenksels als:
-Laat je gaatjes vullen bij tandarts Boor.
-Altijd goedkoper uit bij de low-price shop.
-Neem nu een abonnement op Intelligentsia en begrijp niet wat u overkomt.
-Eet bij Peet en ontvang je eerste bestelling gratis.
-Bij Disco Donker altijd dronken bonken. (niet gebruikt) het werd: Altijd dansen bij Disco Donker. Louis zelf vindt de eerste veel leuker en eerlijker.
-Het spinnenweb en de vlieg (kinderboek).
-Nooit meer los van de lentelijm.
(Maar eens een week vrij nemen. Dan kan ik lekker op vakantie naar Barbados, de Kanarische eilanden, Kreta, Zimbabwe of ik blijf gewoon thuis. Het zal het laatste wel weer worden, want die klaplopers die zo vrij zijn zich voor mijn vrienden uit te geven hebben natuurlijk geen geld voor wat voor vakantie dan ook. Patricia meevragen is ook onbegonnen werk, want die heeft nog steeds met diezelfde vriend. Al twee jaar loop ik op kantoor tegen zijn klotehoofd aan te staren om half zes als hij haar op komt halen op zijn o zo stoere Honda motor. Ik hoor haar praten over hem als ze weer eens iets hebben gedaan, museum dit, film dat, uit eten zus en weekendje weg zo. Als hij nou eens zou verongelukken, of een kogel door zijn harses krijgt bij een overval, of heel hard tegen een muur aanloopt, nee zo zwartgallig en slecht ben ik niet. Ik zou het wel willen zijn, maar mijn opvoeding is daar te normaal voor geweest. Dus ik ga vanaf volgende week maandag op de bank hangen met zakken chips, biertjes, sigaretten, magnetronmaaltijden, pornobanden, muziek en mijn zogenaamde vrienden. Zal wel weer een boel geld gaan kosten. Deze week nog werken, maar nu ziekmelden en naar huis. Ik heb thuis nog wel wat te doen, of niet, maar ik ga naar huis).

Onderweg naar huis een oude cd van Clawfinger gekocht, Deaf Dumb and Blind. Thuis heel hard opgezet, zodat binnen een kwartier aangebeld wordt door zijn buren. Ruzie gemaakt, uitgescholden, gedreigd met geweld en muziek zachter gezet. ‘Ik krijg je nog wel’ schreeuwt Louis tegen de muur, waarop de buurman een hard voorwerp tegen diezelfde muur, maar aan de andere kant, kwakt met behoorlijke kracht waardoor het uit elkaar schijnt te spatten. Dit tot woede van de nu schreeuwende buurman en tot groot vertier van Louis. (Twee uur, wat te doen? Porno kijken? Nee dat doet Patricia op het netvlies verschijnen, en zij is juist de reden van het vroege vertrek geweest. Roken, ja en bier drinken en tv kijken en weer hard muziek draaien; maar pas over een uur of wat). Telefoon! Wakker, nogmaals telefoongerinkel, ‘ga weg!’ Nogmaals, en nogmaals, ‘hang toch op aan die andere kant. Je wil me niet spreken!’ Ach nu toch ontwaakt, dus maar weer bier pakken en drinken. Het is negentienhonderd uur inmiddels, dus de muziek kan weer hard. ‘Rage Against The Machine – Rage Against The Machine, Tool - Aenima, Radiohead – OK Computer, Wu-Tang Clan – Enter the 36 Chambers en Acda en de Munnik – Hier Zijn’ in de cd-wisselaar. Zo hard aangezet dat ook al zouden de buren klagen, Louis het niet eens in de gaten zou hebben. Een pizza met vier kazen uit de oven eten en een blik bier uit de koelkast. Een sigaret en de Hustler, een vechtfilm op tv, alles wat Louis wil op dat moment. Morgen misschien nog steeds ziek.

Patricia nog niet op de stoep: Hoofdstuk 2 in deel II
29 September en uit Patricia-overwegingen toch gaan werken. Louis is wakker geworden met haar in zijn hoofd en in zijn geslachtsdeel. Moet haar zien, moet haar spreken, moet haar mee uit vragen, moet haar neuken. De dag ervoor kaartjes gekocht voor een concert van Jewel. Had Patricia horen praten over die feeks, want Louis vindt Jewel een gedrocht op muziekgebied en op alle andere gebieden ook overigens. Bij Beterbedacht zweten, beven, kotsneigingen, een stijve genotsknots en een bek vol tanden. Eerst koffie, en een sigaret, en nog één van beiden en daarna nog één. Een aspirine om de zieke gevoelens te verdrijven en dan naar Patricia… Patricia… Patriciaaaaaaaaaaaa.

‘He Patricia, alles goed? Ik..ik..uuh, heb twee kaartjes gewonnen voor Jewel in de Heineken Music Hall volgende week, bij een wedstrijd op internet. Ik dacht dat jij misschien…uuh, wel zin zou hebben om…uuh, met mij daarheen te gaan.’ ‘Jewel?! Ja, die vind ik geweldig, zoals zij zingt; ooh wat leuk, wat lief van je, ik moet het alleen even met Paul overleggen.’ (Heet die vriend van haar ook al Paul, vandaar dat ik het zo’n ongelooflijke zak gebrande pinda’s vind! Maar ze wil mee, dan kunnen we daarna neuken!) ‘Ja dat is goed, ik hoor wel van je of je meegaat, ik heb dan vakantie dus zal ik je even mijn huistelefoonnummer geven? Dan kan je me even bellen als je het weet.’ Dat vind Louis nou nog eens heel slim van zichzelf. Zonder erbij stil te hebben gestaan heeft hij vrijgenomen in een week dat hij zoiets regelt, zelfs onderbewust heeft hij regelcapaciteiten. (Alleen moet ik nog vrij vragen schiet door zijn hoofd. Godverdomme lul, waarom heb je dat nog niet gedaan)? Naar de chef. ‘Meneer; heeft u even tijd? Ik wilde u iets vragen als dat even kan (klootzak met de ballen van een muis!). Ik heb al een aantal maanden geen dag meer vrij gehad en nu dacht ik (luizige stomme ongeschoolde mafkees die een vrouw niet van een trol kan onderscheiden!) kan ik volgende week een weekje vrij krijgen?’ Antwoord; raad maar eens. Nee natuurlijk. ‘Louis heet je toch? Dat moet je minimaal twee weken van te voren aanvragen, schriftelijk. Dat weet je toch?’ ‘Ja maar, meneer, voor deze ene keer.’ ‘Ik moet er even

over nadenken, en even in de roosters kijken of je te missen bent. We hebben een drukke periode nu, maar ik zal mijn best doen voor je.' (Dat is je geraden, want ik slacht je ritueel en bak je zonder olie in een wok! Te groot uitgevallen peniskoker!) 'Dank u meneer Broersen.' Werken als nooit tevoren. Louis kan niet volgende week niet vrij zijn, want hij heeft gezegd tegen Patricia dat hij vakantie heeft. Indruk maken, goede slogans en zinnen en titels bedenken. En snel. Klanten werven. Even in het bakje met lopende zaken kijken. 1-reclameslogan voor Bakkerij Blauw (alliteratie, dat is mooi), 2-een titel voor een boek van R. de Groot over een detective die een getrouwde, vermeend vreemdgaande vrouw volgt en achter schokkende criminele zaken komt (moeilijk, maar te doen), 3-reclameslogan voor internetsite van een soft erotisch blad, genaamd For Men Only (hhmm), 4-een limerick voor in een reclamespot op de radio over een schoonmaakmiddel (altijd dom, maar nu moet het lukken!). Nog twee uur, dan is de dag officieel voorbij, maar Louis besluit zich extra uit te sloven en over te werken. Eerste ingevingen: 1-*Bakkerij Blauw bakt zijn brood bruiner dan de eerste de beste.* 2-*Geef een vrouw een hand… .* 3-*Slechts voor mannen, en vrouwen die van vrouwen houden, de website van het succesvolle nieuwe mannenblad For Men Only. De eerste maand gratis abonnement.* 4- *Gebruik de nieuwe Everclean en weet niet wat je ziet, je slaat stijl achterover van het resultaat. Voor zowel vloer als oven als vaat. In een handomdraai klaar, kijk om je heen en geniet.*
Voor een eerste hersenstorm is het niet gek vindt Louis. Nu even een sigaret roken en wachten tot het kantoor leeg is. Dan is er rust, dan kan het denkwerk beginnen. Diskman op, Salival van Tool aan, (wat een goddelijke muziek! Zelfs zonder geloofsovertuiging mag het zo genoemd worden). Nog een paar andere cd's onder andere van Radiohead, Muse, Michael Franti & Spearhead en Onyx op dezelfde cd met mp3's, dus een paar uur kan Louis nog wel werken.

De gedachten stromen over golven, niet van zee, maar van liefde en muziek, of liefde voor muziek. De woorden komen maar worden weer bedolven, niet onder zand of onder steen,

maar onder liefde in muziek. De daden die gedaan zijn, vormen geen geheel zoals het hoort, geven slechts delen van het complete weer en verdwijnen als waren ze vermoord. Gevaar loert, niet fysiek niet mentaal niet abstract niet te benoemen, door uit de hoogte neer te dalen en uit de kelders op te doemen, brengt het onweer en droogte en de mens verschijnt, in zichzelf gekeerd via een ander uitgekomen en vervolgens weer in het niets verdwijnt. Alwaar het vandaan gekomen was.

Dit wil Louis schrijven en naar buiten brengen. Hij leest hardop wat hij net heeft geschreven zonder te stoppen, hij is trots. Hij haalt een blik bier uit de koelkast om met zichzelf te vieren wat hij net geschreven heeft, maar hij moet werken. Denken over de lopende zaken die hij gekozen heeft om te behandelen. Na het gedicht geschreven te hebben blijkt zijn hoofd te vol met zware kost om nog aandacht aan schoonmaakmiddelen of soft erotische internetsites te kunnen besteden.

Naar huis en drinken. Drinken om de dag te vergeten en om de poëzie kans te geven te ontstaan, en zonder grenzen te kunnen fantaseren. Maar zoveel genuttigd dat er geen zinnig woord uit de pen gehaald kan worden. (Shit, wil slapen, moet slapen, maar dan komt Patricia terug. Nee, niet Patricia; niet nu, nee blijf bij je Paul. Blijf bij je Paul! Weg, morgen pas, volgende week dan. Bij Jewel, die lelijke Jewel. Weg weg weg. Nu weg!) 'Aaaahh!!' Met een gil gaan de ogen op een kier. Met het zweet nog op zijn rug naar de koelkast wankelend denkt Louis. Althans hij tracht zijn gedachten op rij te krijgen, maar slaagt er niet best in. Kijkt op de klok, vier uur 's nachts, naar bed. Kleren uit en naar bed, maar eerst melk en een boterham, dan naar bed en niet denken. Niet denken. En niet meer drinken, voorlopig niet meer drinken. Dan is het goed. Dan is het rustig.

(Nog één poging en dan ga ik naar huis. Die limerick moet nog af, dan kan ik tevreden naar mijn baas gaan en vertellen dat ik de lopende opdrachten die prioriteit hadden naar eigen goedkeuren afgehandeld heb.) 1-*Bruiner dan Bakkerij Blauw ze bakt is voor de beste bakker zelfs onbegonnen werk.* 2-*De ring des doods.* 3-*Abboneer je nu op het nieuwe mannenblad For Men*

Only en ontvang een gratis proefabonnement op de website. Ook voor vrouwen met interesse in vrouwen. 4-*U weet niet wat u meemaakt na gebruik van Everclean. Het resultaat verbijstert u. 1 fles gratis, dus probeer het nu. Zorg dat u het met eigen ogen heeft gezien.*

De dag is voorbij, de week zit erop en zo ook het werk voor nu. Naar Broersen toe, goed werk geleverd dus de week vrij eisen. En zo geschiedt het, maar dan via vriendelijk vragen en moeizaam onderhandelen.

<u>Patricia op de stoep:</u> Hoofdstuk 3 in deel II
Week vrij, en bijna de dag van Jewel (het monster). Patricia belt niet, Louis wacht en wacht met smart en ongezonde zenuwen. (Had dan ook haar telefoonnummer gevraagd, eikel.) De zogenoemde vrienden die hij uitgenodigd heeft zijn er bijna alle vier. Ze kijken porno en eten chips met dipsaus. Ze roken sigaretten en drinken bier. Ze lachen om ingewikkelde penetraties en geven elkaar hoge vijven bij geslaagde grappen. Ze praten weinig en denken niet. Ze hebben het goed, ze vermaken zich zinloos, zoals vakantie hoort te zijn, vindt Louis. Maar Patricia belt niet. Ze belt niet. Louis moet kotsen, niet van het bier. Paniek, de telefoon gaat. En zijn zogenoemde vrienden hangen nog steeds op bank en stoel, hoe moet Louis het gesprek voeren? (Morgen telefoon kopen voor in de slaapkamer, op het toilet en in de keuken.)

‘He Patricia. Alles goed? Hoe is het op kantoor? En met Paul, jouw Paul? Alles goed, mooi, goed zo. Met mij? Ja hoor, alles goed, lekker vakantie. Lekker niets doen, beetje met vrienden voor de tv hangen, biertjes drinken, lachen. Gewoon vakantie, je weet wel. Over Jewel; ja dat is vrijdag. Beetje zin in? Je kan niet? (Paul zeker, hoer, trut, sloerie! Je laat je iets verbieden door je kerel die niet meer waard is dan een halve Slowaakse kroon!), je moeder ligt op sterven? O wat vervelend, dat vind ik heel erg om te horen (ik geloof er geen fuck van, slet!). Maar je vind het wel lief dat ik zo aan je gedacht had met het kaartje, je hoopt dat ik iemand anders weet die meewil. Nee, geen probleem (Kutwijf!), natuurlijk niet. Volgende keer gewoon beter. Ja, dank je. Jij sterkte (met het doodslaan van je vent als je ergens enige hersens verstopt hebt zitten in je stomme idiote bakkus!). Tot maandag. Doei.’ Nu de klap te boven komen. Met bier en zonder vrienden, zeggen dat ik ziek ben, ‘jongens; ik voel me niet zo goed. Zouden jullie naar huis willen gaan? Dan kan ik even wat slapen.’ Alleen in de huiskamer borrelt er van alles in zijn schedel. Hij wil schrijven en heel hard muziek draaien. Harder dan de stereo toelaat (morgen een grotere, krachtigere en betere stereoset kopen). Hij draait Radiohead, Eminem, DMX,

System of a down, Disturbed en Beethoven. De negende symfonie, net als in A Clockwork Orange, even bijkomen. Dan vannacht de Bolero, zes keer. Hij schrijft, flarden van gedichten. Van hersenspinsels en van woorden. Tekent er strepen bij, kruizen, rechthoeken met driehoeken en doodshoofden op grafkisten. Schreeuwt de buurt bij elkaar en blaast vanaf zijn balkon naar voorbijgangers. Gaat de straat op en leest zijn flarden gedicht voor, terplekke verzint hij einde en begin van het niet te begrijpen geschrift. Drinkt bier en meer bier. Scheldt op de voorbijgangers die niet luisteren of hem geld geven.

De mens, het dier, het beest! De vitrine die het leven heet te zijn is… Geef je over aan alles wat dood is en wat nooit leefde, maar sta niet stil, sta nooit stil! MENSEN! DIEREN en beesten, geef elkander hand en poot en kus elkaar plat op de bek! Lach uit publiek en een boze blik van Louis. *God, ja hij bestaat! God heeft Allah aan zijn zijde. God is het beest en het dier, maar ook de mens! Geef…neem en leef!* Omstanders blijven steeds maar even staan om vervolgens al giechelend weg te stappen, vaak wel hard lopend, want zo'n gek is best eng. *Verderf hangt boven de stad, het land en de aarde. Deze planeet is verziekt, is verneukt en verpest! Door de mens, het dier het beest! Moord ze uit. Allemaal! GODVERDOMME! Zeg GODVERDOMME en voel het leven door je stromen. Je aderen opzwellen en je hoofd volstromen met…*

Zo is Louis daar na twee uren weggehaald door politieagenten, welke door hem ook bepreekt en uitgescholden zijn. De dag erna mag hij naar huis. Door de stad loopt hij en voelt zich raar, niet thuis en net zo min zichzelf. (Godzijdank nog een dag of vier vakantie, veel slapen en niet meer drinken. Voorlopig niet meer drinken. Dan is het goed). Louis loopt naar huis, het is ruim een uur, maar hij durft niet met het openbaar vervoer te gaan en geld voor een taxi heeft hij niet mee. Hij denkt en probeert te achterhalen wat er gebeurd is en waardoor het is gekomen dat hij ineens zo is geworden. Maar eigenlijk is het niet ineens gebeurd,

het gaat al twee jaar anders. (Patricia) denkt hij en ze ligt voor zijn deur. ‘Patricia, he Patricia. Wat is er met je? Fuck!’ Haar gezicht is zo goed als weg ziet hij zodra hij haar lichaam omgekeerd heeft. Ze is dood. Na politiebezoek naar het bureau, twee keer binnen 24 uur, mag Louis naar huis, maar moet bereikbaar blijven. Hij is niet verdacht, want hij was ten tijde van de moord in de cel voor zijn nachtelijke escapade. Hij heeft de politie verteld van Paul (haar Paul), van zijn afspraak met Patricia en Jewel, van werk en van zijn obsessie (in woorden als ‘aardig vinden’). Hij was in de war geraakt, en dit brengt hem bij de dag van vandaag. Hij is helderder dan hij tijden lang was. ‘Paul heeft het gedaan, haar Paul. Hij heeft lucht gekregen van de date en was jaloers.’ Louis merkt dat hij weer tegen de muur praat, (niet doen, Louis, niet tegen jezelf spreken. Spreek dan niet! Denken, vooruit, schrijven; beter, maar niet in de lichte lucht praten. Niet doen!). (Slapen en wakker worden, dan is het niet waar geweest. Wedden? Dan was het droom en een nachtmerrie ook nog eens. Maandag weer gewoon naar Beterbedacht en daar zal ze staan, zoals de week ervoor. Dan zegt ze weer ‘Hallo Louis. Hoe gaat het….’). Krant valt op de mat, wakker, krant lezen. Voorpagina van het NRC Handelsblad, “Vrouw uit Purmerend dood aangetroffen bij station Amsterdam Sloterdijk”. (Ik had GVD zelf die titel kunnen bedenken, is het eerste wat Louis te binnen schiet). Hij leest: Donderdag jl. in de vroege ochtend is het stoffelijk overschot van Patric… de krant valt op het parket en blijft liggen.

Louis legt verbanden: Geen hoofdstuknummer in deel II
Geef de aarde een schoonmaakbeurt. Maar Vandenaerde sterft niet. De wereld, dat is wat er zo sterk geurt en Vandenaerde leest dit lied. Vandenaerde pleegde geen moord, is niet heilig, evenals de aarde zelf voelt hij zich niet zozeer veilig, niet bevreesd hoor, niet bang voor een einde als die voor haar kwam, het einde der dagen voor Patricia, de dag dat het haar meenam. Het lied was afgelopen en de piano stiller dan de nacht, geen vervolg voor deze schone geen verder leven voor deze pracht. Louis legt zich neer bij het besluit, hij neemt genoegen met het feit, maar Louis is nog niet klaar Vandenaerde wacht op zijn eigen tijd.
Door Louis vandenaerde.

Patricia op de stoep (vervolg): Hoofdstuk 3 in deel II (vervolg)
Na het vinden van Patricia op de stoep en de bezoeken aan het politiebureau en de rechtszaal is alles bij Louis weer terug bij af. Zo'n 4 maanden later, en over een maand of wat zal er een uitspraak gedaan worden over de straf die de voormalige vriend van Patricia: Paul zal moeten uitzitten. De reden die Paul aangegeven heeft voor de moord is dat ze te manipulatief is geweest tijdens de relatie, ook gaf ze Paul totaal geen vrijheid om zelf iets te ondernemen of te beslissen. Het was de avond van de daad zeer uit de hand gelopen en Paul besloot haar hoofd aan stukken te meppen met de videorecorder. In paniek heeft hij toen het lichaam met de auto naar het huis van Louis gebracht, niet wetende dat Louis in de cel zat die avond. De excuses zijn gemaakt, maar Louis heeft zichzelf wraak beloofd. Deze Paul is een verder uit te diepen persoon.

Paul: Hoofdstuk 4 in deel II
Deze eerder genoemde persoon, Paul genaamd, was de vriend van Patricia. Nu een ingezetene voor een jaar of wat. Hij is een vakkenvuller en hoopt(e) het te schoppen tot bedrijfsleider. Patricia heeft hij ontmoet op een bedrijfsuitje -naar een niet nader te noemen pretpark- in een soort spookhuis. Zij was mee met haar broer en gewillig. Hij was alleen, met collega's die hem niet warm of koud deden worden. Eerste gewisselde woord werd gesproken door haar en nodigde uit tot verdere gespreksvoering, daar zijn liefdesleven nogal te wensen over liet. Thuiswonend had hij nog weinig ervaring in het leven, wel vrienden die op zichzelf wonen en waar hij veel vertoefde. Hij geeft niet veel om mensen buiten zijn kennissenkring. Een niet uitermate interessant persoon. Geen reden om hem verder te beschrijven, zou hij niet zijn vriendin haar leven ontnomen hebben. Wat maakte hem ertoe buiten zichzelf te treden en datgene te doen wat als één der ergste acties te boek staat in het gemiddelde mensenleven? Begin van de relatie was spannend, leuk en zoals het hoort te zijn. Een maand of wat vol van seks, weekendjes weg, daar nog meer seks, lachen, lekker eten, praten en liefde. Echte liefde, of in ieder geval echtlijkende liefde. Ze zaten in Parijs en aten oesters, keken naar de ondergaande zon en meer romantische onzin die je in een liefdesvolle periodes als mooi en oneindig beschouwt. Ze brachten zaterdagen door in Brussel, Rome en Kreta, van zijn loontje werd de reis betaald en Patricia bracht de rest van het nodige geld op voor slaapplaatsen, eten en uitgaan. Ze beleefden wilde nachten bij haar thuis omdat zij alleen woonde, gingen naar het strand, de bioscoop, concerten van haar lievelingsbands en artiesten en praatten en lachten en neukten. Tot zover allemaal vrij normaal voor een prille liefde, alleen zij bracht verandering in de stand van zaken. Hij moest bij haar komen wonen, en haar op gaan halen van haar werk. Hij moest drie avonden in de week gaan koken en helpen met het huis woonbaar houden. Hij moest mee naar feestjes van haar vrienden en trouwpartijen van haar familieleden. Hij moest een wardrobe (zoals zij eraan refereerde) aanschaffen, waarmee hij niet voor lul zou lopen. Zijn

motorrijbewijs halen voor de image, en zo snel mogelijk weg bij de (niet nader te noemen) supermarkt, 'want dat is geen echt werk!' snauwde ze. 'Zo kan ik toch niet bij mijn vrienden aan komen zetten? Hier, dit is Paul, mijn nieuwe vriend, hij is vakkenvuller en tja verder valt er eigenlijk weinig over hem te melden.' 'Nee, maar lief, hou je dan niet van me om wie ik ben? Waarom wil je dat ik iemand anders word dan ik ben? Het is toch leuk zo, Het is toch op z'n minst echt?' Het begin van het einde zoals velen het noemen (en zoals ik het ook graag bestempel) naderde. Paul voelde het aan zijn water (of zijn hersenvocht), ze wil ten huwelijk gevraagd worden. Ze nadert de dertig, heeft een traditionele familie en is alle nodige veranderingen aan hem al aan het maken. (Ze heeft de gastenlijst vast al voor meer dan de helft klaar!) Nog geen 32 dagen later was het al zover, en heeft Paul de woorden uitgebraakt van welke hij vroeger gezworen heeft deze nooit hardop uit te zullen spreken. Het antwoord was ja en de vrijgezellenfeesten waren al geregeld. Het huwelijk werd voltrokken in een klein kerkje in de buurt en haar voltallige familie was aanwezig. Hij had geen mensen uitgenodigd, want 'jouw vrienden en familie passen niet op het feest, Paul. Dat begrijp je toch wel? We geven voor hen wel een andere keer een trouwfeest. Dan doen we het dunnetjes over en dan doen we het gewoon op hun manier.' (Gewoon op hun manier; tss, ik zou haar terplekke moeten laten stikken in die verdomde klote-taart en moeten wurgen met de jarretelles die ze vast aanheeft om mij vannacht eens even lekker mee te verwennen!) 'Ja dat is goed lief. Als jij gelukkig bent, ben ik dat ook. Dat weet je toch?' Geen haar op zijn hoofd overwoog haar serieus iets aan te doen. Hij was verliefd, of hield van haar, of hij gaf toch om haar? Hij was toch gek van haar? Eens.

Hij denkt na, nu hij in zijn cel zit, (wat was het? Het was een onderwerping, het was een obsessie…ze was mijn eerste Godverdomme!). 'Mag ik een sigaret? Hè, bewaarder, heeft u een peuk voor me? 'Dank u.'

Het huwelijk op zich leek normaal, gelukkig en bijna burgerlijk. Binnenin was het rot, zoals velen, te beschimmeld en

beurs om op welke manier ook te redden. Ja vreemdgaan en liefde zonder complicaties zoeken, zowel hij als zij deed het. Maar dat is tijdelijke en erg dure liefde, die leegtes achterliet die thuis niet gevuld werden.

(Voorgaand stuk mag verwarring brengen, doordat ik Patricia eerder in dit boek aangenaam in de omgang heb genoemd). (Het is niet dat ik niet wist dat ze in de loop van het verhaal onaardig zou worden, want; tja, dat vind ik nou eenmaal leuk, maar meer dat ik verwarring zaaien wel aardig vind. Dit is de laatste keer dat ik het uitgelegd heb. Volgende verwarringen, niet dat die nog gaan komen overigens, zijn aan jezelf om uit te zoeken). Paul had zich laten verleiden tot moord door een veel te hoog opgelopen frustratie. Heel simpel -en niet Engelse-detective-achtige-ingewikkelde zaken- een zeikwijf, teveel gezeur aan zijn kop, werkstress, zijn moeder dood en meer zaken deden hem besluiten zijn vriendin te vermoorden. Geen weloverwogen beslissing, want een jaar of wat zitten had hij eigenlijk echt niet over voor die bitch! Maar toch, op het moment dat hij de kans en de moed had, heeft hij de videorecorder gepakt en haar bakkes ingemept. Misschien dom, misschien niet slim, misschien niet aardig, maar allermeest begrijpelijk. Geen haar op zijn hoofd die er op het moment van de daad aan dacht om ook maar iets te veranderen aan de stand van zaken. Zij is een bazige teef, het moment is daar, ze heeft me jaren getart, nu kan het, ze is niet meer waard dan de dood, geef mij de kracht! Dood; verderf en dood! En zo gebeurde het dat een doodnormaal (woordspeling) persoon zich wendde tot de daad die gruwel oproept bij ons allen. Zo nadenkend heeft Paul zich voorgenomen zo'n soort actie nooit meer te ondernemen. Als hij uit het gevang komt gaat hij weer terug naar af, zoekt een leuke vriendin, gaat nooit trouwen en zoekt Louis op. Om hem te vertellen over Patricia, nee, hij gaat hem schrijven, nu, hier in dit hol is toch geen reet te doen (woordspeling:-).

<u>Brief:</u> Hoofdstuk 5 in deel II
Louis ontvangt de eerste brief van Paul:

Beste Louis,

vanuit de bajes stuur ik je deze brief. Mijn naam is Paul, maar dat wist je denk ik al. Ik heb Patricia vermoord, maar ook dat zal wel oud nieuws zijn voor je. Ik hoop dat je deze brief nu niet meteen terzijde legt, maar even wilt lezen wat ik te melden heb. Ik wil je namelijk heel veel vertellen en schrijven, omdat we een soort band hebben via onze liefde voor wijlen Patricia.

Mijn liefde voor Patricia begon een aantal jaren terug, en bleek op den duur een liefde te zijn waar ik spijt van zou krijgen. Ze was in de omgang met mensen niet zoals ze zich voordeed in grotere gezelschappen. Tegenover mij was ze zeer bezittend, manipulatief, vaak onredelijk en oneerlijk. Haar wil was wet binnen onze relatie, en dat liep op den duur heel erg hoog op bij mij. Ik zal in volgende brieven verder ingaan op onze relatie. Ik schrijf momenteel een soort dagboek van de afgelopen jaren om de rechter te overtuigen van het feit dat mijn moord geen koelbloedige was, in de hoop mijn leven zo snel mogelijk weer op te kunnen pakken. Nu rest mij in deze brief jou om vergiffenis te vragen voor wat ik gedaan heb. Niet voor de moord, want daarvoor heb ik niet jou vergiffenis nodig, maar voor het feit dat ik haar lichaam voor jouw deur gelegd heb. Deze daad heb ik in een opwelling en een vlaag van verstandsverbijstering gepleegd. Het spijt me en ik ben blij dat jouw niets ten laste is gelegd.

Ik hoop dat je mij terug wilt schrijven, of langs wilt komen om meer te horen en om te proberen mij enigszins te begrijpen. Zoniet, dan merk ik dat wel.

Met vriendelijke groeten
Paul

(Heerlijk; op school mocht ik nooit een brief eindigen met slechts de afsluiter op een nieuwe pagina).

Het voorlopige einde van dit verhaal: Hoofdstuk 6 in deel II
Het einde van dit verhaal is behoorlijk abrupt, dat besef ik me ten zeerste. Maar ik wil zo graag dit boek af hebben, dat ik nu denk: ach ik schrijf die Louis nog wel een andere keer af. En dan maak ik er mijn 13^{e} roman van en dan gaat die geen Louis heten. Voor de mensen die dit boek nooit in handen krijgen zullen er dan nog verassingen in verborgen zitten. Maar misschien wordt het ook voor de mensen die dit boek wel lezen evengoed een leuke roman. Want hoe mijn 13^{e} roman geschreven gaat worden is mij nog niet bekend.

Het voorlopige eind.

DEEL III

Nawoord 1: Geen hoofdstuknummer in deel III

Met dit nawoord dat van de hand van de auteur komt wil ik u bedanken voor het helemaal (dan wel deels) lezen van dit bescheiden werkje. Of u het gekocht, geleend of gekregen heeft is mij om het even. Er mogen altijd meningen gemaild worden naar mij: face@scylla.nu en mij rest alleen nog te hopen dat u er (een beetje) van genoten heeft. Ik ben zelf redelijk tevreden over het stuk, zelfs na het nogmaals lezen ervan. Hierna vindt u nog een aantal nawoorden van andere mensen dan de schrijver van het boek. Ik heb mijn vrienden gevraagd een stukje te schrijven. Dit omdat ik weet wat ik aan hen heb, en ze lezen het boek regelmatig om commentaar te geven (zowel positief als puntjes van verbetering). Daar komt bij dat als ik de enige zou zijn die een nawoord schreef, het wel een saaie boel zou zijn. Nu ga ik het boek afronden, nalezen voor spelfouten, een inhoudsopgave maken, wat stukjes her en der bijschrijven, mijn andere boekdeel (Louis) afmaken en hierbij voegen en rustgevende klassieke muziek (Mozart-requim, Rachmaninoff-Uri Caine) luisteren. Ik wens u allen een fijn restant van de dag toe. En tot later.

Wees gegroet

Lars

Woorden van dank en respect: heeft geen hoofdstuknummer nodig.
Een aantal mensen is zeer belangrijk in mijn leven. Het zijn er gelukkig niet zo veel, want zowel voor dit hoofdstuk als mijn tijdsverdeling zou dat een crime zijn. Ik som ze slechts op, en of je jezelf nu bovenaan de lijst of in het midden terugvindt, vrees niet; het is in willekeurige volgorde (althans, niet met een bepaalde reden in de nu volgende volgorde) geschreven. En ik noem ook niet iedereen op die ik ken, of iedereen die ik ergens om dankbaar ben, want daar heb ik simpelweg geen zin in. Je weet het vast wel als ik je mag en bedank.

De almachtige; God…. O nee, ik geloof niet in god jammer, want dat is wel altijd een mooie beginzin in een danklijst, Niek, Ramon, Yuri, Bart, Danny, Wouter, Daniel, Sandra; ofwel Scylla, mijn enige échte vrienden, vaste aanhang, zus en godenzonen en dochter die mijn leven zin geven!). Mijn huidige vriendin Linda, dan maar Herman Brusselmans in plaats van God, Youp (mijn god, in de goede zin van het woord!), Pascal (Def P), Arthur (King), Marco (IJsblok) & Robin (Seda); ofwel Osdorp Posse (inspirators voor het leven en goden in de goede zin van het woord wat mij betreft!), mijn ouders (voor alles!!!), de scholen waar ik les en lol gehad heb en de docenten aldaar, de Universiteit van Amsterdam, de docenten daar en een aantal studenten (waaronder Anniek, Daphne(voor discussies), Merijn, Maarten en Niels), Frank en Michiel (of Foppie en Giechel), Omi (een wijze en bijna té lieve vrouw!), veel, heel, heel erg veel muzikanten artiesten cabaretiers schrijvers filmmakers tekenaars, kortom: kunstenaars. Aan jullie heb ik het te danken dat mijn kamer overvol is, maar dat ook mijn hoofd 24 / 7 gevuld is met muziek, met kunst, met liefde. Dank! Mijn computer voor het blijven draaien, ondanks het feit dat ik je vaak het raam uit heb willen kieperen (en hier ook zeker niet zelden mee gedreigd heb, en ondanks de vele scheld- en vloekpartijen ben ik dankbaar voor dit vreemde apparaat. De uitvinders van pen en papier…en nu dwaal ik af.

Dank u!

Verklapte Verassing.

DEEL IV

(Nog meer losse flodders waar je zelf maar iets van moet maken mocht
je daar zin in hebben).

Inleiding II: Geen hoofdstuknummer in deel IV

Bij een nieuw deel van een boek zie je (of ik) zelden een nieuwe inleiding, terwijl er toch vaak een duidelijke omwenteling is binnen het schrijven. Ik ga slechts vermelden wat ik van plan ben met dit nieuwe deel. Of het loopt zoals ik plan is de vraag, maar daar ga ik me nog niet druk om maken. Ik wil iets langere hoofdstukken gaan schrijven, daar het eerste deel van dit boek tot nu toe (want daar kan nog verandering in komen) het summiere aantal van twee pagina's telt (is dus inmiddels uitgegroeid tot bijna tachtig pagina's). Verder zal ik meer van het boek direct op mijzelf betrekken, niet dat ik een bijster interessant leven claim te hebben, maar omdat ik daar zin in heb (schrijf, denk en zeg ik).

Ik; Inleiding II.I: Geen hoofdstuknummer in deel IV

Ik ben een man. Een man van begin twintig, bijna (heel bijna) (inmiddels zelfs helemaal) eenentwintig om precies te zijn. Ik ben een man die niet weet wat hij wil (tijdens het schrijven van dit, want inmiddels ben ik al zekerder van mijn toekomst; oeps dat klinkt wel eng, van mijn nabije toekomst dan). Ik kan ook schrijven; 'ik weet niet wat ik wil', maar ik veronderstel dat de eerste versie van deze statement meer literair verantwoord is dan de tweede. Ik ben een man met een aantal belangrijke aanknopingspunten binnen zijn leven, dat als leven op zich niet bijster (herhaling) veel betekent. Mijn invloed op de wereld, of zelfs op mijn omgeving, acht ik vrij gering.

Dit geschrift zal in de ikvorm geschreven worden, daar de schrijver (ik) zichzelf dan de mogelijkheid verschaft om de gedachten van de hoofdpersoon (alweer ik) te gebruiken als probleemoplosser. Als de schrijver vast komt te zitten, of geen ideeën heeft over hoe het verhaal verder moet, kan hij zich richten tot het alwetende van zichzelf (ik in dit geval) of tot het alles weten van één persoon uit het boek; bij voorkeur (mijn voorkeur) de hoofdpersoon (ik) of een onpartijdige buitenstaander. Hierbij moet nog als kanttekening geplaatst worden dat de ik in het boek en de ik die auteur is van het boek niet één en dezelfde fysieke persoon is. De ik in het boek is een fictief, maar in het hoofd van de auteur-ik welzeker bestaand, persoon die gevormd is en wordt door veel mensen die de auteur-ik kent of denkt te kennen. Onder het schrijven zal de auteur-ik (net als de lezers-ikken) de hoofdpersoon-ik beter leren kennen en deze tevens verder uitdiepen, zodat het boek een bijna waarheidsgetrouw geschrift over een niet-bestaand persoon wordt.

Sleur: Hoofdstuk 1 in deel IV

Wakker wordend om 8:13 uur kijk ik op de klok. Het haast hebben voor mijn baantje als vakkenvuller geeft de nutteloosheid van mijn bestaan vorm, althans; voor mezelf. Als ik aankom bij de deur van de supermarkt, aanbel en binnenwandel, schiet de gedachte door mijn hoofd dat dit de sleur is waarvan ik gezworen heb daar nooit aan ten prooi te zullen vallen. Alweer een jaar of twee hetzelfde schema in mijn leven; wat studeren, parttime een klotebaantje uitoefenen en met muziek bezig zijn. Studie zou uiteraard als hoofdmoot in mijn leven moeten fungeren, maar zoals zoveel van te voren bedachte zaken, blijkt dat absoluut niet het geval te zijn in de praktijk. Ook het werken is slechts bijzaak en bijverdienste. Dit bedenk ik dus allemaal terwijl ik binnenga bij mijn werk (toen) om 8:53 uur op een dinsdag ergens in de lente van 2002. De dag verloopt zoals vele met mij, werk-pauze-werk-pauze-werk-pauze-werk-naar huis om zes uur. Veel mensen gesproken, maar niets noemenswaardigs gemeld, veel gewerkt, maar niets gedaan waar iets van over zal blijven, veel gescholden, maar snel weer vergeten waarop en waarom, al met al zo'n dag die binnen no-time verdwijnt als een schaduw op het moment dat de zon haar licht voor je ogen laat doven om de andere kant van de wereld te verblijden met haar onvermijdelijke ochtendglinsteringen. Dit om het poëtische-proza-gehalte tijdelijk ietwat te verhogen.

Thuis zet de sleur zich onverminderd voort als ik mijn moeder help met koken, wat vrienden bel om te vragen naar ontwikkelingen in hun levens en om wat band([bend])-zaken te bespreken en mijn vriendin uitnodig om langs te komen. Opruimen na het eten, douchen en ik duik achter mijn pc; die nauwelijks te vinden is tussen de papieren en cd's die mijn kamer en bureau bedolven hebben. Na wat schelden op de computer en twee bakken koffie om wakker te blijven, met mijn vriendin naar muziek luisterend en al pratend over niets, besef ik dat verliefdheid niets met woorden te maken heeft. Het begin van de nacht heeft de gedachte dat mijn studie ook vandaag weer niet aan bod kwam voor me in petto, maar ja…morgen; morgen heb ik er

wel tijd voor. Of maak ik er wel tijd voor, of wil ik wel tijd hebben om ervoor vrij te maken. Nog wat bankzaken regelend, een beetje tv kijkend en nog meer muziek luisterend rol ik rond drie uur al proberend te lezen in een ondiepe slaap om de volgende soortgelijke dag toe te treden.

Zo heb je misschien een idee van hoe mijn leven er op dit moment (dus het moment dat ik dit schreef) ongeveer uitziet / zag ☺. (Om in de smaak te vallen bij de internet-chat-sms generatie, waar ik overigens zelf bij dien te horen, zal ik af en toe misschien tekens als voorgaande moeten gebruiken als afsluiters van zinnen).

Dip: Hoofdstuk 1.2 in deel IV
Na het, in het megakort, uitleggen van mijn leven wil ik je meenemen naar een dag in de lente een aantal jaren na de nu-periode van dit geschrift. (Dit is dus een soort visioen, welke ik niet daadwerkelijk beleefd heb, maar die ik verzin om een vleugje science fiction toe te voegen aan het verhaal).

Ik heb zware hooikoorts, dus vlak na het des morgens vroeg openen van mijn ogen ben ik al chagrijnig en teleurgesteld over wat deze dag mij hoogstwaarschijnlijk zal gaan bieden. Onderweg naar mijn zoveelste kutbaantje word ik bijna omvergereden door een lul met vingers en bij een doos condooms verkregen rijbewijs die links en rechts niet uit elkaar kan houden. Maar ik doe rustig, ik doe verstandig. Slechts een middelvinger en een luide "Klootzak!!" ontsnappen mijn timide hoedanigheid. Het werk weer same-old, zelfde oude liedje (voor de niet Engels-lezenden onder de lezers). Irritante klanten om me heen die domme vragen stellen en zich als eigenaars van de winkel opstellen! Na een niet al te prettige klotedag werken kom ik erachter dat er weer een bekende, veel te jong, overleden is en dat mijn computer door een virus besmet is. (De vorige zin geeft ongeveer weer hoe ver mijn idee over de waarde des levens is verneukt of reëel geworden is tegen de tijd dat dit allemaal zal geschieden). Kortom; geen dag om op terug te kijken, of over naar huis te schrijven (al schrijf ik sowieso maar zeer zelden naar huis) als één die prettig voorbijgegaan is. Ervan uitgaand dat de volgende dag; en volgend jaar niet veel rooskleuriger zullen zijn ga ik iets bedenken waardoor mijn leven misschien een vrolijkere tint rood aan zou kunnen nemen.

Dus deze trip naar autobiografisch schrijven hou ik wederom voor gezien.

Niet: Hoofdstuk 1.3 in deel IV

Verder aan mijn boek en geschrift ben ik nog niet verder dan pagina 7 (h*erstel; pagina 82)* en heb nog weinig beschreven naar eigen tevredenheid *(herstel; ik ben inmiddels best tevreden).* Er is nog geen lijn aangebracht, maar daar ga ik nu toch echt aan proberen te beginnen (qua loze beloftes kan ik zonder grote problemen Den Haag eens bezoeken:-). Om het wat overzichtelijk te houden zal ik alvast een rode lijn uiteenzetten. Dan kan ik daar weer lekker van afwijken en kun jij zelf bepalen of je verder wilt lezen of niet. De rest van dit boek, of deel van dit boek, zal beïnvloed zijn door mijn eigen jeugd, puberteit en verwachtingen van mijn eventueel in werkelijkheid ooit verschijnende volwassenheid. Het zal niet strikt autobiografisch worden, maar eigen ervaringen bevatten die ik naar eigen goedkeuring verander. De namen, volgorde en inhoud zullen bijvoorbeeld enigszins aangepast ten schrift gebracht worden.

Het zal gaan over het leven van een jongen, die een man zal worden, met een betrekkelijk kleine, zeer hechte vriendengroep. Hij woont in een dorp en beleeft niet veel meer of minder dan negentig procent van zijn leeftijd- en lotgenoten. Zaken die een grote rol spelen in zijn bestaan zijn o.a. muziek, vriendschap (in omgekeerde volgorde), seks, wetenschap, familie, films, filosofie (op huiskamerniveau), boeken, slapen, (maar meer nog wakker zijn), schrijven en meer dingen die een vrij normale jongen in de negentiger jaren belangrijk vindt voor het blijven geloven in meer dan nutteloosheid van bestaan. We volgen hem in hink-stapsprongen op zijn levensreis die begint op z'n dertiende en eindigt zodra ik het boek af vind. Op dit moment is de jongen in mijn hoofd 19, dus de eerste 7 jaren zullen als voltooid verleden tijd voorbij komen, en wat er daarna gebeurt zal als heden en toekomst gelden.

Begin van een boek: Hoofdstuk 1.4 in deel IV
Dertien jaar en Havo-scholier. HAVO 2 waar ik me redelijk thuis voel. Ik ben niet uitermate populair, maar word zeker niet gepest of buitengesloten. Qua cijfers gaat het redelijk goed en ik begin naast mijn beste vriend meer vrienden in mijn leven toe te laten, meisjes komen in zicht en de dansschool is de plaats bij uitstek om mijn ontdekkingsreis door het leven van een seksueel actief wordende jongere, (dus meisjes, uitgaan, drank en meer) aan te vangen. één muzieksoort heeft mij inmiddels gegrepen, dit is de Nederhop. Ik heb bij dit genre andere gevoelens dan bij andere soorten muziek.   Rik, voluit Ricardo van den Hoegaerde.
Ik sta op om naar school te gaan. Het is de derde week van het tweede trimester en het is te vroeg voor mijn lichaam en geest. Het is koud en de sneeuwbalgevechten op het plein zijn al in volle gang als ik een kwartier voor het begin van het tweede uur arriveer. De eerste bal raakt mijn jas en de tweede mijn been. Geen reden voor opwinding dus. Ik neem mijn plek in tussen het HAVO / VWO-peleton en doe mijn best de langskomende IVBO- en VBO-leerlingen te raken. Mavo-leerlingen nemen geen speciale plaats in binnen deze strijd. Na een half uur gooien en af en toe raken (één docent!) snellen we ons naar het klaslokaal, want we zijn al te laat en moeten dus allemaal een briefje gaan halen, om ons vervolgens morgen twintig minuten voor aanvang van de eerste les te melden bij de conciërge. De dagen op school zijn op lesgebied niet de moeite van het onthouden waard. Ik heb geen moeite om met voldoendes mijn schriftelijke en mondelinge overhoringen af te sluiten.

Hoofdstuk afgesloten. Dit was slechts een extraatje zoals eerder verteld. Wat je ermee doet, moet je zelf weten, ik vond het alleen zonde om niet te gebruiken. Vandaar deze loze hoofdstukken eraan geplakt.

The End

DEEL V

Catatonia NTM Muse Radiohead Tool Ayreon Dream Theater Disturbed Osdorp Posse Scylla (hed) PE Harrie Jekkers Pink Floyd Coldplay Urbanus dEUS Sores Michael Jackson Dr. Dre Clawfinger Bløf Metallica Onyx (incl. Sticky Fingaz en Fredro Starr) Eminem Sesame Stress Das Efx Straw FUSK Cypress Hill House Of Pain Rage Against The Machine 8MM Nirvana Ice-T Deep Purple Reakwon Youp van 't Hek Moloko Ouderkerk Kaffers Lebbis en Jansen Tha Dogg Pound Lou Reed Beethoven Acda en de Munnik Hoobastank Ostkyst Hustlers Dwaalspoor Kris Kross Downset Marilyn Manson Krs. One Postmen Theo Maassen II-Zwaard Smuck Luza Nicotine (ft. Gotcha) Beef Blur Korn Gomez Ice Cube Tricky Jimmie's Chicken Shack Method Man WestKlan Herman Finkers Something Corporate De Raggende Mannen Blackalicious Tom Waits Chaozz Len Genius the Gza Jimmy Eat World Freek de Jonge Underworld Red Hot Chili Peppers Bauchklang Gonzales Adema Saybia Green Lizzard Guns n' Roses Casto Rolling Stones Indy&Wich Mach & Jesse Redman Busta Rhymes Boudewijn de Groot De La Soul NUHR Polemic Amen Slash's Snakepit Morcheeba The Roots Linkin' Park Kurupt Wu-Tang Clan Dreadlock Pussy Rahzel Travoltas Narrage Papa Roach Fugees Arrested Development BSE Incubus 311 Portishead Beastie Boys Lord Kossity Sinēad O'Conner Pulp Naughty By Nature E-Life Uitverkorenen Oasis Armand Tupac Amaru Shakur (2Pac) Hans Teeuwen Rachmaninoff De Veulpoepers Zuid-Oost Posse NERD Aerosmith Outkast Onderhonden Counting Crows Foo Fighters THC Lords of Brooklyn Shyheim Rammstein Soulwax Mos Def Talib Kweli Laïs White Wolf Bloods & Crips Nas Notorious BIG Xzibit Lou Reed Salt 'n Peppa Jimi Hendrix D12 Bert Visscher

Nog één hoofdstuk dan: Hoofdstuk …?. in deel V
Ik kan het gewoon niet laten. Na een spellingcontrole die me veel te veel tijd gekost heeft wil ik weer woorden op papier zetten. Dus bij heb ik weer mijn bedlamp aangezet en de pen ter hand genomen. Ik kan niet slapen, iets wat vaak gebeurt in deze periode van mijn leven. Er zullen zich overigens nog wel een aantal spelfouten in mijn boek bevinden, maar die laat ik staan. Zolang je weet wat ik heb bedoeld met mijn schrijven, vind ik alles best. Mocht er ooit een tweede of vierenveertigste druk gevraagd worden, zullen de foutjes wel weggevaagd zijn. Een shagje, een boekje van Freek lezen een beetje schrijven en teveel denken en dan slapen. Ik ga morgen weer een drukke dag als Koos Werkeloos tegemoet; o ja leuke woordcombinatie: *Vriezervrees*. Schoot me gister zomaar te binnen; ik weet het, 't is een gave. Vierenveertig minuten over twee in de nacht en de woorden dwalen door mijn hoofd. Ze willen niet naar behoren uit mijn pen druipen, maar ik maak ervan wat ik kan, pagina vullen zeg maar. Nog even en dan ga ik van deze woorden een boek maken, of laten maken.

O glorie!

en de sigaretten zijn op……..

DEEL VI Bijlagen

Nawoord McU: Hoofdstuk 1 in deel VI

Tja, .. een nawoord, wat moet je ermee? Blijft altijd lastig.
Begin ik over de inhoud van het boek, of voeg ik wat toe?
Ik sta voor de verleidelijke keuze de schrijver van het boek, nog voordat iemand het leest, compleet de grond in te trappen in zijn eigen boek,.. maar ik doe het niet.

De schrijver is toevallig een hele goede vriend van me dus zal ik mild zijn. Daarbij heb ik niet veel redenen (nodig :-) om naar aanleiding van dit boek de schrijver af te kraken. Ik zal jullie daarom wat meer over de schrijver vertellen. Op tekstueel gebied is de schrijver (laten we hem voor het gemak in het vervolg Lars noemen) vaak bezig. Echte artiesten dingetjes. Hij organiseert, houdt boek, telefoneert, onderhandelt en het meeste van alles discussieert hij tot iedereen er werkelijk gek van wordt (dit alles naast het schrijven). Dat houdt de rest van de band scherp. Lars heeft een respectabel relativeringsvermogen en denkt eerder grijs dan zwart-wit. Iets wat ik waardeer van hem. Lars is vaak in ‘balans’.

Soms toch iets te gekleurd qua mening, maar dan alleen over muziek. Muziek is zijn geloof en als je een geloofsaanhanger uit zijn tent (lees: kerk) wilt lokken dan begin je uiteraard over zijn geloof! Je krijgt dan meteen de reactie waar je op hoopt, zonder dat diegene boven jouw opmerking staat. Heerlijk! Lars is een goede jongen. Doet fysiek geen vlieg kwaad en is mentaal bijna onbreekbaar. Hij heeft verstand van zaken en zal altijd het onderste uit de kan proberen te halen, iets wat een artiest moet hebben! Ik denk dat mijn schrijfveer inmiddels de twaalf vingerige darm heeft bereikt, dus laat ik het hier even bij. Nu een wat minder puntje. Lars heeft iets te veel liefde voor zijn muziek/geloof waardoor zijn mening, naar mijn mening, soms een gekleurde indruk achter laat. Al met al denk ik dat Lars het ver gaat schoppen in het artistieke wereldje van artiesten. Lars, mijn zegen heb je!!

Nawoord Niek Beek o.b.a. Hetric: Hoofdstuk 2 in deel VI

Alles wat spraak mist heeft geschrift geschreven.
Alles wat geschrift mist zingt een zanger voluit.

Van vriend tot vriend, van man tot man, van rapper tot rapper, van mens tot mens.
Een kunstwerkje van een kunstenaartje. Een aardigheidje voor een aardig tijdje.
Van luisteraar naar rappen, maar, en ineens was het verlengde daar. Een boek.
Wat ik nog ff kwijt wil: ik ben trots op de schrijver, verrast van het resultaat en ready 4 more.

Al uitschrijvend,
Niek Beek o.b.a. Hetric

Toegift: Geen Hoofdstuknummer

Op zoek naar het antwoord, welke tevens nooduitgang zal zijn,
dé wel te verstaan, die een ieder ooit nodig heeft,
voor het verlaten van de aarde, dus hetgeen verschenen op het moment dat je niet meer leeft.
En dus hét antwoord is op de werkelijkheid die slechts (echt) is in schijn!

Deze schijnwerkelijkheid die echt lijkt daar wij niet beter gewend zijn,
(we) nemen het onechte voor lief tijdens leven van leed en verdriet,
ook geluk voor het bewaren van evenwicht die jou soms tóch in de steek liet.
Dus denk niet dat (de) mensen door de schijn die bedriegt erg verwend zijn!

Voor Annie,

Een vrouw die té, wat zeg ik, veel te vroeg het leven liet,, of moet ik zeggen wier leven haar te vroeg liet gaan. Hoe dan ook ze was niet oud genoeg om te mogen sterven. Moeder, echtgenote, vriendin, schoonmoeder, dochter, zus, en als een tweede moeder voor de vrienden en vriendinnen van haar eigen kinderen. Ik ben daar één van en ik zal haar missen! Met pijn en verdriet geaccepteerd, tussen hele grote aanhalingstekens, dat ze zou komen te overlijden, maar toen het moment daar was, Godverdomme! Excuses voor deze krachtterm, maar dat was het eerste en enige wat ik kon zeggen en denken over deze trieste gebeurtenis. Ik ben altijd relativerend, nuchter, berekenend en noem maar op, maar op dat moment; Nee.

Annie: Je bent een top-vrouw! Altijd geweest en dat zal je altijd blijven ook (al is het slechts in onze harten en gedachten)! Wij missen jou en ik hoop dat jij ons ook een beetje mist. En ik hoop bovenal dat je in vrede kan en mag rusten met het besef hoeveel goeds je hebt gedaan in je leven. En ik wens dat je bij Mark mag zijn.

Lars Jautze

Tsja... wat te zeggen over dit boek? De titel is eigenlijk al een samenvatting van het gehele geschrift. Dit debuut van L. Jautze; 21 jaar, rapper in de band Scylla, tijdelijk gestopte student, koppige beterweter bevat een reeks aan elkaar-geschreven verhalen en andere geschriften, niet meer en niet minder dan wat de auteur belooft. Hersenspinsels, verhalen zonder einde (midden of begin), columns, bands en Louis passeren in deze circa 100 pagina's tellende bundel je ogen. Hij schrijft wat hij vindt, wat hij wil, wat hij denkt en wat hij te bieden heeft. Lees het (of niet) en vorm je eigen mening over deze al dan niet wijze woorden.

